

№

88.

Αριθ. εισ. 3735

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

№ 251 (α)

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ

ΚΑΙ

ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

11-1-1920

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000347870

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ
ΚΑΙ
ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

ΚΑΡΑΒΑΙΟΙ

ΚΑΙ

ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

Ny 251(a)

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ—ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ—ΙΝΤΕΡΜΕΔΙΑ
—ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΦΥΔΗΣ—ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.—
ΤΑ ΕΛΕΓΕΙΑ.—ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Π. Α. Πετρόπουλου

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ

ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

ΨΥΧΗ φρουμάζει, κόκκινη Ψυχή ἄν αἰμοστάτης!
στρώμα ζητάει τοῦ ὕπνου της τὴ μυροφόρ' ἀγκάλη
κρίνου, ποῦ περιλάμπιζε μὲ τ' ἀναφτέριασμά της,
κρίνου, πῶχει γι' αὐτὴν κλειστὰ τ' ἀνέσυρτά του κάλλη.

Τέτοιος καὶ μὲς στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας τῆς δροσάτης
σὲ Σὲ πετάει ὀλόψυχος κι ὁ λογισμὸς μου πάλι·
μὴ σοῦ ταράζει τὰ ὄνειρα ; κ' ἴσως θαρρεῖς ὁ μπάτης
πῶς σοῦ χαϊδεύει ἀνάλαφρα τ' ὠραῖο σου τὸ κεφάλι ;

Θὰ σ' ἀνανοιώση ἢ φλόγα του στὸ πιὸ γλυκό σου βύθος
ποῦ ἢ μαγιωμένη ξάπλωσε βραδιὰ στὸ ἀγνό σου στῆθος
κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα τὰ παλιὰ ἢ κάπου σ' ἔρμο βράχο.

Κι ἂν κάτι μάθης γύρω σου θερμὰ νὰ φτερουγίζη,
—μὲ οὐδ' ὅσον ἤχο θ' ἄκουες σὰν ξένο αὐτὶ βουΐζη—
θὰ πῆς τὸ χέρι φέρνοντας στὸ μέτωπο : «Τί ν' ἄχω ;»

Ρ Ο Δ Ο Π Η

ΤΗΣ πούλιας γέρον' ἀπὸ ψηλὰ τὸ ἐφτάδιπλο τ' ἀστέρι·
ξύπνα, Ροδόπη—τ' αὐγινὸ δροσόπαγο τινάζει
τοῦ ὕπνου τ' ἀποκάρωμα· ξύπνα, κι ἀσπρογαλιάζει
θαμπὸς ἀκόμη περουζὲς τὸ γλυκοχαραμέρι.

Ρόδα καὶ ρόδα ὁ ξανθὸς ὁ Ἥλιος θὰ σοῦ φέρη
σὰν τὴν ἀγάπη του παλιά, πιὸ νέα ἀπ' τὸ χαλάζι·
ἐμπρόβαλε καὶ μὲ φιλὶ στὸ μέτωπό σου βάζει
στεφάνια δροσοστάλαγα τὸ ἐρωτικό του χέρι.

Νύχτα στὰ ποροφάραγγα ἀκόμα βασιλεύει,
τὰ σγουρὰ δάση, οἱ λαγκαδιὲς δὲ βλέπουν ἥλιου ἀχτίδα
καὶ ὁ Στρυμὼν χαμοσυρτὸς στὰ πόδια της ζαλεύει.

Μὰ ἡ Ροδόπη ξέφωτη στηλώνει τὴν κορφή της
μεσουρανίς· κι ἀπάνω της, ὡσὰν δροσοσταλίδα
σὲ φύλλα ρόδου, ὁ στερνὸς γυαλίζει Ἀποσπερίτης.

ΣΑΛΩΜΗ

Σε ασφάλτου στρώματα ἢ Μακῶρ καὶ πίσσας ὑψωμένη
στὴ Νεκρὴ θάλασσα βαθιὰ φεγγόβολη γιορτάζει·
μέσ' ἄγνοιαστοὶ χαροκοποῦν τοῦ Ἄντίπα οἱ καλεσμένοι
κι ὄξω, γιαιοπερίγιαλά, χορὸς δαιμόνων βράζει.

Πλουσίου φαλέρνου ὁ καπνὸς τὶς κεφαλὲς βαραίνει
τῶν συμποτῶν· μὰ ξύπνιο αὐτὶ ἢ Ἡρωδιὰς πλαγιάζει
στοῦ χαρεμιοῦ τὸ πάτωμα κι ἀπόγεια ν' ἀνεβαίνει
τοῦ Γιοχαννὰν τὴν κάταρα γρικᾶει, ποὺ τὴ φρενιάζει.

Κι ὅπως νεροκαμένη ὀχιά, μεσημερνή, τὴ γλῶσσα,
ἔτσι, μ' ὅσα τὰ κάλλη της μ' ἄλλα στολίδια τόσα,
μὲς στὸ συμπόσιο πετᾶ τὴ θραυερὴ Σαλώμη.

Ρίγ' ἠδονῆς τὰράθυμο κῦμα τῆς σάρκας φέρνει
μὲ τὸ χορὸ· μὰ τρίσβαθα στὴ φυλακὴ του—ὦ τρόμοι !
σὲ χάρου μῆνυμα ὁ Ναζιρ τὴν κεφαλὴ του γέρνει.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

ΣΑΝ ἄστρου τρέμοφέγγισμα, Ψυχή, στή σκοτεινιά σου
—τὸ μούχρωμα ἢ σύθαμπα μέσα στάπόσκια δάση—
ἀντίκρουσες τὸν Ἔρωτα στὸ γλυκανάβλεμμά σου·
ξεχνᾶς τὴ γῆ· κι αὐτὸς γιὰ σὲ τὰ οὐράνια ἔχει ξεχάση.

Κἂν ὄνειρο τὸν ἔβλεπες ποῦ οἱ πόθοι σου εἶχαν πλάση,
μὴ δὲν πετοῦσε ἀληθινὰ μεσονυχτὶς σιμά σου
τὸ φτερωτό σου τῶνειρο, βαθιὰ νὰ ξαποστάση
καὶ φέρη φῶς στή νιότη σου καὶ φλόγα στήν καρδιά σου ;

Μὰ ὁ πόθος σου ξεγείλισε κι ἀναψες τὸ λυχνάρι·
τῆς γνώσεως τὸ ξυνόμηλο σ' ἐλάμπασε, παρθένα,
κ' εἶδες—κάλλιο μὴν εἶχες δῆ—σάρκα ζωῆς νὰ πάρη.

Γιατὶ μπορεῖ στὸ πολὺ φῶς, ποῦ σὰν μπουμπούκια ἀνοίγει
τὰ μάτια τὰ παρθενικὰ τὰ βαριοκοιμισμένα,
τὸ πιὸ γλυκό μας ὄνειρο καμμιά φορὰ νὰ φύγη.

ΥΠΝΟΥ ΔΑΚΡΥΑ

ΜΠΡΟΒΑΛΕ μέρα λιβανή κι ὄνειροξεδιαλύτρα
νὰ διώξης τὰ ἡσκιώματα τοῦ ὕπνου ἀπὸ κοντά μου·
μπρόβαλε μέρα, κοίμισε τὴν ὕπνοφαντασιά μου,
ποῦ ἐνῶ κοιμοῦμαι ξαγρυπνᾷ ἡ νυχτοπαρωρίτρα.

Γιατὶ νεκρούς, γιατί γλωμοὺς σὰν μαραμένα κίτρα,
μὲς στὰ παράξενα πολὺ καὶ ἄγρια πολὺ ὄνειρά μου,
εἶδα καὶ τοὺς πενήντα γιουὺς τοῦ παλαιοῦ Πριάμου
καὶ τὴν Ἑκάβη ἐπάνω τους βουβὴ μοιρολογήτρα.

Δάκρυ δὲν εἶχε στὸ στεγνὸ γεροντικὸ τῆς μάτι
καὶ—μόσχον ἀξεθύμαστο—τὸν πόνο τῆς ἐκράτει
μέσα στὰ στήθια τῆς κλειστὸν ἀπ' τοὺς παλιούς τοὺς χρόνους.

Μὰ ἐσύ, καρδιά μου, πέτρινη γιὰ τὰ δικά σου πάθη,
δάκρυα ἀρχινᾷς στὸν ὕπνο σου νὰ χύνης γι' ἄλλου πόνο·
σὰν σταλαχτίτες τοῦ γκρεμοῦ ἀπ' τῆς σπηλιᾶς τὰ βάρη!

ΕΡΥΚΙΝΗ

ΟΣΑ καράβια τὰ νερὰ τῆς Μεσογείου σχίζουν
σὰν περιστέρια ὀλόασπρα διπλώνουν τὸ φτερό των
μπρός σου, Ἐρυκίνη· καί, ξανθὴ μητέρα τῶν Ἐρώτων,
σὲ Σὲ λιβάνι ἀγνό, στίς Κόρες σου χρυσὸν κομίζουν.

Καλὸ ταξίδι, ὦ Εὐπλοια, τοὺς δίνεις κι ἀρμενίζουν
πρῶμα μὲ τὸ βορρῖα καὶ πάλι πρῶμα μὲ τὸν νότον·
στὴν ἀγωνία τῆς τρικυμίας δὲ χύνουν τὸν ἰδρὸ των
καὶ τὰγαθὰ, στὰ πέρατα τῆς γῆς ποῦ θησαυρίζουν.

Τώρα γυρνάει φαιδρὸς ὁ ναύτης κι ὁ караβοκύρης
καὶ πρὶ σιμῶση ὀλότελα τὸ πλοῖο ἐκεῖ στὸ βράχο
τοὺς περιμένουν ἢ Μαργώ, ἢ Γαλανθὶς κ' ἢ Φλύρις.

—«Πολύ, Μαργώ μου, σ' ἀγαπῶ—μ' ὅση καρδιὰ μοῦ μένει—
γιατί, ἔτσι πάντα βοηθὸ τὴν Ἀφροδίτη νᾶχω,
τῆς κόρης μοιάζεις ποῦ πιστὴ στὴν Ἴμβρο μὲ προσμένει.»

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

ΣΟΥΓΡΑΦΕ ροδοθάνατο ἢ τριμερούσα ἢ Μοῖρα !
πὲ τὸ στερνὸ τραγοῦδι σου, ἀγλύκαντη καρδιά,
κι ὄλο ἀνεβαίνει ἀκράτητα ἢ μυστικιὰ ἢ πλημμύρα,
ποῦ ἀφρίζει μὲ ροδόφυλλα καὶ πνίγει μ' εὐωδιά.

Ποιὸς σέ εἶπε νεκροθάλασσα ἀτάραγη καὶ στεῖρα,
κῦμα, ποῦ σώνεται κουφὸ στὴν ἄκαρπη ἀμμουδιά ;
καὶ σύ 'σαι — στρῶμα ἑνὸς φτωχοῦ μιανῆς νυχτιᾶς πορφύρα,
γιὰ τὴ ζωὴ μου ὀλάκερη μιὰ ἐρωτικὴ βραδιά.

Ἦρθε ἢ ἀράθυμη ψυχὴ σ' ἀκρογιαλιὰ κ' ἐστάθη,
ὅπου φεγγάρι ἀπόκρυφο τραβάει φυρονεριὰ
καὶ τὴ ξεσέρνει ἀνίδεη στῆς θάλασσας τὰ βάθη.

Μὰ δὲν σοῦ βαρυγνώμησεν, Ἀγάπη, οὐδ' ἐκεῖ κάτου,
κι ἂν στὴν καρδιά της σκόρπησες μὲ τόση ἀπλοχεριὰ
τὰ ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλου, τὰ ρόδα τοῦ Θανάτου !

ΥΠΝΟΥ ΓΕΛΙΑ

ΨΥΧΗ ἀλαφροήσκιωτη καὶ νεραΐδοπαρμένη
πῶχαις λουστῇ σ' ἐξωτικιά καὶ γάργαρην ἀνάβρα,
ποῦ ξύπνια ὄνειρεύεσαι καὶ λαγοκοιμισμένη
κόκκινα βλέπεις τὰ γλωρὰ καὶ κάτασπρα τὰ μαῦρα,

Μὲ τὴ Νουφρῇ—σὲ πράσινο διωρίτη σκαλισμένη
μὲ φλέβες ἄλικες—ἐγθῆς καὶ πάλι σὲ ξαναῦρα
τᾶκραχτα τὰ μεσάνυχτα νὰ ἦσαι ἐρωτεμένη
μ' ὄλην τοῦ ἡλίου τῆς Κιμὶ τὴ φλόγα καὶ τὴ λαύρα!

Καὶ ζήτησα στὰ πέτρινα τὰ χεῖλη της νὰ βάλω
φιλί, σὰ ψυχομάχημα ἁμαρτωλοῦ μεγάλο,
μὰ ἔξαφνα γέλιο ἀκράτητο τῆς σπαρταράει τὸ σῶμα·

Φεύγει ὁ βραχνᾶς, ποῦ πλάκωνε τὸ βάρυπνο στομάχι,
ξυπνῶ—κι ἀκούω τὸ γέλιο μου ἔτσι νὰ τρέχη ἀκόμα
σὰν τὸ κρεμάμενο νερὸ ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ βράχη.

ΦΛΩΡΑ ΜΙΡΑΜΠΙΛΙΣ

Νεφελοκοβ' ή συννεφιά κ' ήλιος χρυσός προβάλλει,
σκορπάει τήν ἄγνη πώκρουβε τοῦ ἐρωτευμένου κόσμου
τὰ τόσα τὰ γητέματα, τὰ τόσα γλωρὰ κάλλη
ἤμουν τυφλή κι ἀνάβλεψα, τυφλή καὶ σέ ἠύρα φῶς μου.

Περίσσια, Ἀγάπη, ή χάρι σου κ' ή δύναμις μεγάλη,
στήν ἀβασίλευτη ὁμορφιά πάναστησες ἐμπρός μου,
σ' αὐτήν, πάνοίγεις τή θερμή κι ἐρωτικὴν ἀγκάλη
σφαλῶ τὰ μάτια κι ἄθελα μέ ρίχτει ὁ λογισμός μου.

Ἄς ἔρθη ὁ Χάρος ! σέ ξανθούς κι ἀζάρωτους κροτάφους
τὸ κρουσταλλό του δάχτυλο νὰ ἴγγίξη τώρα πρέπει,
ποῦ νὰ βαστάη τῶνειρο βαθιὰ καὶ μὲς τοὺς τάφους.

Γιατὶ μέ πόνο, στὰ βαριά τὰ χρόνια, δίχως πόθο,
δίχως ἀγάπη, ἀσπρόμαλλη ὁ νοῦς γρηὰ μέ βλέπει
σὲ σταχτοπαίπαλη γωνιά σ' ἀνέμη ἐμπρός νὰ κλώθω.

Ο ΟΡΘΡΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Τ'ΑΣΤΕΡΙΑ τρεμοσβύνουνε κ' ή νύχτα είναι λίγη
μέ φῶς γλωμό και ἄρρωστο οί κάμποι ἀντιφεγγίζουν
κι ὀλόγυρά του, ὅπου στραφῆ τὸ μάτι σου, ξανοίγει
ἐδῶ χορμιὰ ἐκεῖ χορμιὰ στρωμένα νὰ μαυρίζουν.

Φίλους κ' ἐχθρούς ὁ θάνατος σ' ἓνα τραπέζι σμίγει
ὅπου τ'ἀγρίμια ἀγάλεστα μέ πείνα τριγυρίζουν·
χαρά στον ὅπου γλύτωσε, χαρά στον πῶγει φύγη,
μά ὅσους τὸ βόλι ἐξέσχισε, χοράκια ξανασχίζουν.

Κι ἄξαφνα ὀρθὸς ὁ Σαλπιγτῆς πηδάει ὁ λαβωμένος,
στριγγὴ φωνὴ και σπαραχτὴν ή σάλπιγγά του βγάξει
ποῦ λές τὸν ἴδιο της χαλκὸ—κι ὄχι αὐτιὰ—σπαράζει.

Μὰ δὲν ξυπνάει στὸ ὀρθρινὸ κανέννας πεθαμένος,
μόν' τὰ χοράκια φεύγουνε κοπαδιαστὰ σὰ νᾶναι
τῶν σκοτωμένων οί ψυχές ποῦ στὰ οὐράνια πᾶνε.

ΤΟ ΜΕΛΤΕΜΙ

ΑΔΡΑΣΣΕΙ ὁ ἥλιος ὁ ἀψὺς τ' ἀκόσιστο χορτάρι,
στὸ κάμμα τὸ μεσημερνὸ ἀχνίζουν τὰ χαλίγια
καὶ πρὶν τὴν ὑστερνὴ δροσιὰ ἢ λαύρα νὰ τοὺς πάρῃ
τὴν ἀρμυρὴ τους μυρωδιὰ γύρω σκορποῦν τὰ φύγια.

Φωλιὰ καμίνι ἀφήνοντας καὶ τῆς στεριᾶς τάρειγια
παίρνουν τὰ φίδια, στὸ νερό, τὶς σμυναριῆς ζευγάρι
κι ὅπου διπλὰ καθρεφτιστὰ κοιμοῦνται τὰ καίγια
μόνοι ἀνεμίζουν μάρμαρο τῇ θάλασσα οἱ γλάροι.

Ξάφνου κρυφὸς παροξυμὸς· τὸ κῦμα λιανοτρέμει
κι ἀνάγια ἢ θάλασσα ἢ στρωτὴ στὸ σύγκρο μελανιάζει,
γιατὶ θερὶὸ ἀπ' ἀνοιχτὰ πλακώνει, τὸ Μελτέμι.

Στὴν πρώτη ὁ γλᾶρος ρουφαλιὰ ἀπὸ ψηλὰ χουγιάζει
καί, σπάνοντας μ' ἀφροδροσιὰ τὸ κῦμα τὸ γεμᾶτο,
γυρνοῦν τὰ φίδια στὴ στεριὰ κ' οἱ σμυναριῆς στὸν πάτο.

Η ΖΟΥΧΡΑΪ

ΑΛΛΟΙ στήν κοσμολόγητη τή Ζουχραΐ τσιγγάνα !
ἐγώ 'μαι 'γώ ; ποῦ μιὰ βραδιά μές σ' ἅγιο μοναστήρι
μὲ λιβανίζαν μὲ χρυσὸ παπάδες θυμιατήρι
μπρὸς στήνεἰκόνα τοῦ Χριστοῦ,μπρὸς στοῦ Χριστοῦ τὴ μάννα;

Κλείσετε μάτια μάργελα, σβυστήτε μάτια πλάνα,
ποῦ στήν ὑγεία σας ἔπινε ἀπ' τ' ἅγιο τὸ ποτήρι
ὁ γούμενος, καὶ τὸ χορὸ σηκόνονταν νὰ σύρη
κι ὅταν ἀκόμα ἐσήμαινεν ἡ αὐγινὴ καμπάνα.

Τώρα...μὲ κράζουν τὰ μωρὰ γρηὰ καλαμοβύζω
ὅταν στοὺς δρόμους σὰ σκυλὶ νὰ βρῶ τροφὴ γυρίζω,
γιατὶ τὰ γνῶτα μου βρωμοῦν σὰν τῆς ταφῆς τὸ γῶμα.

Πρῶτα...βαμμένα μὲ κηνᾶ τὰ ὠραῖα μου δαχτύλια,
τώρα, στὸ κρύο μελανά, κι ἀπὸ συνήθεια ἀκόμα
κρούσταλλα, ξύλα, τὰ χτυπῶ σὰν καρυδένια ζίλλια !

Σ Α Π Φ Ω

ΚΑΙ τοῦ Λευκάτα ἢ θάλασσα ἢ μακρानτιλαλοῦσα
στρωτὴ περίσσια ἀπλώνεται σὰ σμαραγδένιοι κάμποι·
τρίσβαιθ' αὐγὴ ἀπόκρυφη στήν ἄβυσσό της λάμπει
ὅταν τὰ κύματα στρωθοῦν καὶ πέση ἢ ἀναρροῦσα.

Δίχως τραγούδια ἢ Ἄλκυόν περνᾶ ἢ κελαδοῦσα,
γιατὶ στὰ δάση τῶν φυκιῶν ποῦ βόσκ' ἢ Ἴπποκάμπη,
μὲς στὰ κοράλλια, ἀνάμεσα στὰ σιντεφένια θάμνη
τῆς μαργαριταρόριζας, κοιμᾶται ἢ Μοῦσα...ἢ Μοῦσα !

Τὴ λύρα γιὰ παντοτινὸ προσκέφαλό της ἔχει
νάκούη καὶ στὸν ὕπνο της σὰν ὄνειρο νὰ τρέχη
καινούργιος πάντα ὁ ἀντίλαλος ἀπ' τὰ παλιά της πάθη.

Κι ὁ ἥλιος ὅλο του τὸ φῶς ἐπάνω της μαζεύει·
θαρρεῖς καὶ εἶναι ὁ Φάωνας...μετάνοιωσε κ' ἐστάθη
καὶ τῆς νεκρῆς ἀγάπης του τὴν κεφαλὴ χαϊδεύει.

ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΙΑ

ΣΑ μιὰ σταλαματιὰ νερὸ τ' ὀλόγιμο φεγγάρι
κρέμεται μὲς στὸν οὐρανό. Στὰ ζάτασπρα ντυμένη
φτερὰ κρατόντας παγωνιοῦ, πάνιοιγοζλεῖ, προσμένει
ἀπ' τὶς μεγάλες τὶς κορφὲς τάγερὶ νὰ φρεσκάρη.

Καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς τᾶστρα γυροῦν, σὰ σιμάρι
ξανθὰ μελίσσια, ὅπως γυρνάει καὶ ὁ νοῦς τῆς, ὅπου βγαίνει
καὶ σὰν στρατὸς ἀτέλειωτος καὶ ὄλος μαζὶ πηγαίνει
στὸν καρδιοκλέφτη ὁμορφονιό, τὸν ἀπολησιμονιάρη.

Καὶ γὼ τῆς εἶπα :—Κύτταξε νὰ μὴ μου ἀναστενάξης,
γιατὶ ἂν ξεσπάσῃ ὁ πόνος σου, ὁ πόνος ποῦ γνωρίζω,
καὶ τὴ γαλήνη τοῦρανοῦ φοβοῦμαι μὴν ταράξης·

Φοβοῦμαι τὸ φεγγάρι μας, ποῦ στοῦρανοῦ τὴ μέση
στέχει ἀγνὸ ἡλιοστάλαγμα νὰ κρυφολαχταρίζω,
μὴν ταραχτῆ καὶ λυγιστῆ καὶ σκόρπιον ἔμπρός μου πέση !

Μ Α Κ Α Β Ρ Ω

Το νοῦ μου παίρν' ἢ συμφορά, μὰ τὴ ζωὴ μ' ἀφήνει,
γιατὶ τοῦ πόνου τὶς κορφές, ποῦ εἶναι πολὺς, δὲ φτάνω·
δὲ φτάνω, κι ὄνειρο θαρρῶ πῶς μὲ γελᾶει πλάνο
μὲς στὶς θαμπές ἀναλαμπές ποῦ κάπου ὁ νοῦς μου χύνει.

Τοῦ κάκου! ἀπ' ὅ,τι ἀγάπησα καπνὸς δὲν ἔχει μείνη,
καὶ τῶνομα, ποῦ πιὸ γλυκὸ μου εἶταν—ἄς πεθάνω!
σ' ἄσπρη τῶρα ταφόπετρα εἶναι γραμμένο ἐπάνω
καὶ ἀπὸ κάτω ἀξύπνητα κοιμᾶται Ἐκείνη—Ἐκείνη!

Μὰ ὅταν τὶς νύχτες μου περνῶ στὸν τάφο τῆς τριγύρω
καὶ μοῦρχεται ἀπ' τὸ χῶμα του τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μύρο,
ποῦ ζωντανὴ τὴν πότισε βαθιὰ ὡς τὰ κόκκαλά της,

Κι ἀφρὸς στὴ γῆ τῆς τὰ στερνὰ λουλούδια ξεχειλίζουν,
τὸν πρῶτο τῆς ἀγάπης μας ὕπνο σὰ νὰ θυμίζουν,
κλίνη θαρρῶ τὸ μνηῆμα τῆς ποῦ μὲ καλεῖ κοντά της.

ΣΥΝΝΕΦΟΥ ΔΑΚΡΥ

ΜΕΣ στή γαλάζιαν ἀντηλιά σέ εἶδε θαμπὸ τὸ μάτι
κᾶν σύννεφο, κᾶν φάντασμα Κόρης λευκὸ νὰ βγαίνης·
κι ὄλοι, γαμπροὶ τῆς νύφης μας τῆς πολυγυρεμένης,
τὸ καταπόδι σου πετοῦν στοῦ νοῦ τῆ φρεναπάτη.

Παίρνουν τὴ στράτα τοῦ βουνοῦ τ' ὀλόρθο μονοπάτι,
ποῦ στήν κορφὴ του ραϊδινὴ παρθένα τοὺς προσμένεις
κι ὄλους μ' ἐλπίδα πῶς θὰ βροῦν στὸ πλάγι σου τοὺς δένεις
τῆς κούνιας τὴν ἀγνότητα στὸ νυφικὸ κρεβάτι.

Μά εἶδαν κι ἀπόειδαν οἱ ξανθοὶ κι ὄλοι γυρνώντας πίσω
μόνος μου ἐγὼ μένω ὁ χλωμός, ποῦ ξέρω νὰ γαπήσω
ἓνα ἦσκιο, κάποιο σύννεφο, τῶναιρο ποῦ δὲ φτάνω...

Καὶ σύ, σὰ νὰ συμπόνεσες γιὰ τὸν τρελλό μου πόθο,
σκοτείνιασες—σὴν ὄψι μου τὴ φλογισμένη ἐπάνω
θερμούς δακρύων σταλαγμούς νὰ μὲ ραντίζης νοιώθω.

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

ΕΚΕΙ — τὴν πρώτην ἀνοιξι — τοῦ καραβιοῦ τὴν πλώρη,
στῆς ξύλινης Νεραΐδας τοὺς κόλφους, ἔχουν στήση
δὺο χελιδόνια μιὰ φωλιά, ἀγάπης παρεκκλήσι
καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀπόσκεπα καὶ ἀπὸ τ' ἀγριοβόρι.

Τοῦ ναύτ' ἡ ἀγαπητικιά, τοῦ καπετάνιου ἡ κόρη,
μαζὶ μ' ἐκεῖνον τ' ἀθρεφε, τά εἶχε μαζὶ ἀγαπήση...
μὰ τώρα ἤγχεί τὸ βούκινο τὸ πλοῖο νὰ ξεκινήση
καὶ κλαίει, ποῦ φεύγουν τὰ πουλιὰ μὲ τὸ ξανθὸ τὸ ἀγόρι.

Ἦγχεί τὸ βούκινο στερνὰ... καὶ ποθοπλανταγμένη
δέρνεται ἡ κόρη, δέρνεται, μὰ λέει καὶ στὰ πουλιά της
νὰ τραγουδοῦν, νὰ τὰ γρικᾶ, στὸ καληνῶρισμά της,

Νὰ τραγουδοῦν τοῦ ναύτη της, σὰν μπαίνει καὶ σὰ βγαίνει
— Γουλέττα καλοθάλασση καὶ γοργοταξιδεύτρα,
μὴ μπιστευθῆς στὴ ξενητεία κ' ἡ ξενητεία εἶναι ψεύτρα !

CHILDE HAROLD

«Eine starke schwarze Barke...» (R e i n e)

ΣΑ φάντασμα στὰ κύματα γλυστροῦ ἢ βάρκα· ραίνει
μὲ στεῖρο φῶς τὸ δρόμο τῆς πεντάρφανη ἢ Σελήνη-
καὶ τοῦ λειψάνου ἢ συνοδιὰ μαῦρες σκεπὲς ντυμένη
βουβὴ μὴδ' ἓνα στεναγμὸ μὴδ' ἓνα δάκρυ χύνει.

Νά...ξαπλωμένος ὁ νεκρὸς Τραγουδιστὴς πηγαίνει...
μέτωπο ξέσκεπο...ἀνοιχτὰ τὰ μάτια...σὰ νὰ πίνῃ
τοῦ φεγγαριοῦ τ'ἀπόφεγγα...σὰ νὰ γρικᾷ τοῦ βγαίνει
στερνὴ ἀρμονία ἀπ' τὴ συρμὴ τῆς πρύμνης καὶ ἀργοσβύνει.

Μὰ τί βογγάει στὸ ἀλαργινό, ποῦ χάνεται, ἀκρογιάλι ;
θὲ νᾶναι ἢ Νύφη, ἢ ἄρρωστη Νεραΐδα, ποῦ σπαράζει
ζητόντας μὲ τὸν πόνο τῆς καὶ τὴ ψυχὴ νὰ βγάλῃ...

Ὡς τόσο ἢ βάρκα στὸ κρυφὸ τὸ ἀραξοβόλι ἀράζει,
ἐνῶ τὰ κύματα σκιαχτὰ μιὰ ἔρχονται, μιὰ πᾶνε
καὶ στὰ πλευρὰ τῆς σὰ ζεστὸ παράπονο χτυπᾶνε...

ΑΝΤΕΡΩΤΕΣ

ΣΥΡΤΕ και πάρτε τ'άμεστα κι ἀθῶνα μαζί σας βρέφη
ποῦ ἀκόμα πνέουν τὰ χνώτα τους τὸ χθεσινό σας γάλα
καί, ἄγριες μαννάδες, σύρετε πεζούρα καὶ καβάλλα
ἐκεῖ ὅπου μ' αἷμα ὁ κύρης τους ἐχθρῶν τὸν κάμπο θρέφει.

Ἦρθαν οἱ ἐχθροί, μὰ σκόρπισαν σὰν τῆς βροχῆς τὰ νέφη
καὶ τώρ' ἄς τρέξουν τὰ μωρὰ μὲς στοὺς νεκροὺς πιλάλα
κ' ἐνῶ πατοῦν ζεστὰ κορμιὰ ποῦ θέρισεν ἡ μπάλλα,
τὰ τουμπελέκια οἱ ἀτσίγγανοι ἄς βροντοῦν, βροντοῦν τὸ ντέφι.

Καὶ μὲς στὴ σύσμιχτη βουὴ τὸ αἷμα, ποῦ ἀκόμ' ἀχνίζει,
μίση μὲ τὸ μεθύσι του στὰ βρέφη σας ἄς μάθῃ
νὰ πιάσουν ρίζες καὶ ριζιὲς στῶν σπλάχνων τους τὰ βάρη·

Τί νὰ τοὺς κάμῃ ὅσο ἦπιανε γάλα ἀπ' τὸ ρωγοβύζι ;
εἶναι τὸ γάλα σας νερὸ κ' αἷμα ἢ ψυχὴ γυρεύει—
Δράκο ἂν δὲν φάῃ δράκοντας, θεριεύει ; δὲν θεριεύει...

ΠΑΝΙΚΟΣ .

Ο θεός βοηθός μας και σκεπός ! μές στην καρδιά τὴν ἄδεια
ἄς ἔμπη ὁ φόβος του ἄγνωμοι, παιδιὰ καὶ νέοι καὶ γέροι—
Στὰ πλούσια Τέμπη ἀνάμεσα στοῦ Ἄδμήτου τὰ κοπάδια
κοιμᾶται ὁ νέος ὠραῖος βοσκὸς στὴ γλῶη τὸ μεσημέρι.

Πλάϊ μας κάπου οἱ ἀγνώριστοι περνοῦν θεοί, ποιὸς ξέρει ;
—ὁ θεὸς βοηθός μας και σκεπός, χαράημερα καὶ βράδια—
Στὸν ὕπνο πνέει τοῦ ὠραίου βοσκοῦ ξεπνοῖσμένο ἀγέρι
καὶ ἄγνοιαστα βόσκουν λάγια ἀρνιὰ στὰ τροφαντὰ λιβάδια.

Βοσκὸς τοῦ Ὀλύμπου ὁ ἐξόριστος, μὰ ὄνειρα θεῖα κάνει :
τῶν Οὐρανίων πῶς ὀδηγᾷ τὴ θεῖα πομπὴ τοῦ ἐφάνη
καὶ τὸν ἀρχαῖο, στὸν ὕπνο του, σιγανακροῦει παιᾶνα.

Τρόμο βαθὺ σκορποῦν τοῦ θείου σκοποῦ τὰ θεῖα τὰ μάγια—
τὸ λάλο ἀνάβρυσμα κρατεῖ τοῦ βράχου ἢ νερομάννα
καὶ ροβολοῦν κατάρραγα τάρνια γκρεμνοὺς καὶ πλάγια !

Η ΣΦΙΓΓΑ

ΣΤΟ δρόμο, δρόμο τῆς Ζωῆς, ποῦ ξεκινᾶω διαβάτης,
μου ἔχει καρτέρι, πλαγιαστὴ καταμεσίς στὴ στρατά,
ἢ Σφίγγα, ἢ στρίγγλα, μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια τὰ νυχᾶτα,
νὰ κρίνω τὰ ξεδιάλυτα παραμαντέματά της :

— «Πρόσταξε ὁ Ρήγας μιὰ φορὰ καὶ βγάζει ὁ Ρήγας διάτα
νὰ τρῶν τὴ μάννα τὰ παιδιὰ κ' ἢ μάννα τὰ παιδιὰ της...
στὴν ἄμμο ἐφύτεψε μηλιὰ ὁ Ρήγας τῆς Μπαγδάτης
καὶ μῆλα τρώει στὰ γέρα του στάχτη σεγνὴ γιομάτα.»

—Τραβάω νὰ φάω τὴ μάννα μου.— ὦρες καλές ! καὶ κείνη
ὡς ποῦ νὰ πᾶς ξενύχιασε τὰ δέρφια σου καὶ πίνει
τὸ νιό τους αἷμα, κόκκινη ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὴ φτέρνα.

—Τραβάω νὰ μὲ φάῃ ἡ μάννα μου.— ὦρες καλές !—Μὰ ὡς τόσο
μῆλο ἀπ' τῆς ἄμμος τὴ μηλιὰ θὰ βρῶ καὶ θὰ τῆς δώσω
νὰ ζωντανέψῃ τοὺς νεκρούς.—Τῆς ζωῆς διαβάτη, πέρνα !

ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΦΩΣ

ΜΕΣΟΥΡΑΝΙΣ ἢ ὀλόφεγγη ἢ Σελήνη
λαμποκοπᾷ καὶ ἀστράφτει πέρα ὡς πέρα
τὸ φῶς της μὲς στὸν ἔρημον αἰθέρα
τῆς νύχτας ὅλα τᾶλλα φῶτα σβύνει.

Μὰ ἐκεῖ βαθιὰ ποῦ ροδοφέγγει ἡ μέρα
ὅταν μικρὴ ζωὴ στὴ νύχτα μείνη,
ἐν' ἄστρο λίγο μὰ δικό του χύνει
φῶς τρέμιο ἀπὸ τὴν ἄγνωστή του σφαῖρα.

Κ' εἶπα : τέτοιο καλὸ μακριὰ ἔπο μένα,
ἀφοῦ κοντὰ σὲ μεγαλεῖα ξένα
ὅ,τι σιμώνει τὸ δικό του χάνει,

Καλύτερα μακριὰ καὶ μοναχός μου!
σὲ μιὰ ἄγνωστη κρυφὴ γωνιὰ τοῦ κόσμου
λίγο μὰ καὶ δικό μου φῶς μὲ φτάνει.

ΤΡΕΛΛΗ ΧΑΡΑ

Με γυμνὸ πόδι στὰ πλούσια τὰ λουλούδια
μὲ ξέπλεγα στὶς αὔρες τὰ μαλλιά της
πετᾶ ἢ τρελλὴ Χαρὰ μὲ τὰ τραγούδια,
παιδούλα δροσερὴ σὰ μοσχομπάτης.

Σὰν πεταλούδα βελουδένια χνούδια
τινάξει ἀπὸ τὰ πολύχρωμα φτερά της
καὶ στὰ τετράξανθά της τὰ πλεξούδια
κάτι ἀντιφέγγει σὰ μεσημεριάτης.

Καὶ τὴ χαρὰ της δὲν κρατάει στὰ στήθια,
μὰ ἐκεῖ ποῦ τρελλὰ κράζει : τί μοῦ λείπει ;
νά σου πετιέται ἀπὸ τὰ κουφολίθια

Ἢ γρηὰ ἢ Ἠχὼ καὶ τῆς φωνάζει : ἡ λύπη !
εἶμαι γρηὰ καὶ ξέρω· μόνον ἂν πάθης
μπορεῖς καὶ τί ναι ἡ χαρὰ νὰ μάθης.

ΣΤΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ

Η ΑΝΟΙΞΙ ΣΑ ΒΑΡΟΥΠΝΗ ΠΑΡΘΕΝΑ
ΞΥΠΝΑΕΙ ΜΕ ΤΗ ΦΟΥΣΧΟΔΕΝΤΡΙΑ· ΤΟ ΧΙΟΝΙ
ΑΠ' ΤΑ ΛΕΙΒΑΔΙΑ ΦΕΥΓΕΙ ΤΑΝΘΙΣΜΕΝΑ,
ΚΑΘΕ ΔΕΝΤΡΟΙ ΜΕ ΝΕΟ ΧΥΜΟ ΦΟΥΣΚΩΝΕΙ.

ΓΛΥΚΟΣΑΛΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΧΡΟΥΜΕΝΑ
ΣΤΑ ΝΙΟΒΛΑΣΤΑ ΚΛΑΔΙΑ· ΛΑΛΕΙ ΤΑΗΔΟΝΙ,
ΓΥΡΝΑΕΙ ΣΤΗΝ ΠΡΩΜΗ ΞΕΣΤΗ ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ
ΝΑ ΒΡῆ ΠΑΛΙΑ ΦΩΛΙΑ ΤΟ ΓΕΛΙΔΟΝΙ.

Ξύπνα καὶ σύ, στενή καρδιά, καὶ ζήτα
τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης, ποῦ δίνει
μὲ τὸ στερνὸ τῆς φύλλο ἢ μαργαρίτα.

—«Δυὸ φύλλα στὴν καρδιά σὰν μοῦ εἶχαν μείνη
τὸ πρῶτο μοῦπε «Ναί» πρὶν τὸ μαθήσω,
τί τάχα τὸ στερνὸ καὶ ἂν τὸ ρωτήσω ;»

ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΝΗΣΙ

Το ὠραῖο νησί, ποῦ ὁ πόθος του μὲ ἀνάβει,
φαντάζομαι πῶς φεύγει κι ἀρμενίζει·
σὰν πλῶρες στὸν ἀφρὸ σκιροῦνε οἱ κάβροι
στῶν δέντρων τοὺς ἴστους ὁ ἀγέρας τρίζει.

Τὸ δρόμο ποῦ ξεκίνησε δὲν παύει,
κι ἂν οὔτε πάει ἔμπρὸς οὔτε ποδιζει,
μὰ πάντα σὰν ὀρθόπλωρο καράβι
δίχως ἐμὲ τοῦ Αἰγαίου τὸ κῦμα σχίζει.

Δίχως ἐμέ ! καὶ μέσα τῇ χαρᾷ μου
σὰν νύφη ἀπὸ τὰ στέφανα τοῦ γάμου
πῆρε τὸ πλοῖο καὶ πάει καὶ δὲ γυρνᾷ,

Ἐνῶ ἀπ' τὸ βράχο, ποῦ ἔρημο καὶ μόνο
μ' ἔρριξε ἡ μοῖρα, βλέπω νὰ περνᾷ
καὶ μ' ἄκρη ἀπελπισιὰ τὰ χέρια ἀπλώνω.

ΠΑΘΟΣ

Ως πότε πιά ἡ ζωὴ μας νὰ σαπίζη
σὰν τὰ στεκάμενα νερά, ἡ θλιμμένη
καὶ μὲς στὸ βοῦρκο τῆς λιμνιαῖς νὰ νθίζη
λευκὰ παρθενικά ἡ Νυμφαία ντυμένη ;

Τὸ πάθος τὸ τρανὸ ζητῶ ποῦ ὀρίζει
τὴ μοῖρα τῆς ζωῆς σὰ νὰ εἶταν ξένη
καὶ τὴν τυφλὴν ἀπόφασι χαρίζει
ποῦ ρίχνονται στὰ κύματα οἱ πνιγμένοι.

Πόθοι νόθοι κρυφοὶ καὶ πόθοι στεῖροι
ποῦ ἀποτρυγᾶτε τὸ ἄρρωστο ὄνειρό μου,
ἦρθε τὸ πάθος τὸ τρανὸ νὰ σύρη

Καὶ μένα σκλάβο του ἔξω νοῦ καὶ νόμου,
νὰ μάθω καὶ νὰ πῶ πῶς εἶναι ἴσως
πὺρ δυνατὴ ἡ ἀγάπη κι ἀπ' τὸ μῖσος.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Κ' ἤρθε μὲς στῆς ἀγάπης τὸ μεθύσι
ὁ χωρισμὸς μιὰ πίκρα νὰ μοῦ βάλῃ
σὰν καὶ τούτη—κι ἀκόμα πιὸ μεγάλη,
τῆ θάλασσα ποῦ μᾶς ἔχει χωρίσῃ.

Μιὰ θάλασσα καὶ στὴν καρδιὰ ἔχω κλείσῃ,
ποῦ ὅταν ἀκούῃ τὸ κῦμα στὸ ἀκρογιαλὶ
τὸ αἰώνιο του παράπονο νὰ ψάλλῃ,
ἓνα θρηῆνον ἀντίφωνο θ' ἀρχίσῃ.

Ἄντίφωνο ἓνα θρηῆνο κ' ἓνα κλάμα
ποῦ κλαίοντας μὲ τῆ θάλασσα ἀντάμα
βουρκώνει πέρα ὡς πέρα τὸ γιαλό·

Ὡς ποῦ στερνὰ τῆς θάλασσας στὸν ἄμμο
ξεψυχοῦν οἱ καημοὶ—καὶ πάω καὶ ἴγῳ
τοὺς πόνους μου τραγούδια νὰ σοῦ κάμω.

Λ Α Χ Τ Α Ρ Α

ΣΙΜΩΝΕΙ ἡ ὥρα καὶ ὁ καιρός, χαρά μου,
καὶ ἀπόκρυφος καρδιοσωμὸς μὲ λυώνει
σὰν κῦμα δίχως ἄνεμο φουσκώνει
στὰ στενεμένα στήθια μου ἢ καρδιά μου.

Λαχτάρεις τρόμοι ἀραθυμιᾶς καὶ πόνοι
μοῦ κόβουν χέρια πόδια καὶ ἥπατά μου,
καὶ ὅσα δὲν πρόλαβεν ἡ ξενητεία μου
τοῦ γυρισμοῦ μου ἡ ὥρα τὰποσώνει.

Τὶς νύχτες μου ἡ ἀγρύπνια μέρες κάνει
καὶ ἂν φτάνῃ ὁ ὕπνος σύναυγα νὰ κλείσῃ
τὰ μάτια μου—πικρῶν ὄνειρων πλάνη

μὲ πιὸ βαρειά καρδιά θὰ μὲ ξυπνήσῃ,
νὰ μὴν μπορῶ στοῦ νέου τὴν ἔγνοια τρόμου
τὸ θλιβερὸ νὰ θυμηθῶ ὄνειρό μου.

ΟΝΕΙΡΟ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ θὰ μ' ἔφερε στὸ ὠραῖο
κι ἄσπρο χωριό μας τῶν τῶν τὸ πλάνο,
στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐδικῶν μου ἐπάνω
—ὦ, ἡ ψεύτικη χαρὰ μου!—γλυκὰ κλαίω.

Ὅμως μοῦ λείπει ὁ νοῦς καὶ λέω καὶ λέω
ἐνῶ τὰ λόγια μου ἄλλ' ἀντ' ἄλλα χάνω,
καὶ μέσα μου λογῶ πῶς θὰ πεθάνω
ὡς ποῦ νὰ βγῆ—Θέ μου!—τὸ φῶς τὸ νέο.

Ἐπῆρε ἡ μέρα κ' ἔρχονται οἱ γειτόνοι,
μὰ ἐγὼ στὸ καληνῶρισμά τους λείπω
καὶ μόνη ἐκείνη καρτερῶ, καὶ μόνη.

Τοῦ κάκου ἀναπηδῶ στὸν κάθε χτύπο,
κυττάζω τοὺς δικούς μου νὰ μοῦ ποῦνε
καὶ κείνοι ἄλλοῦ τὰ μάτια τους γυρνοῦνε.

ΑΓΑΠΗ

ΟΤΑΝ μὲς στήν καρδιά τοῦ ἀγρίου χειμῶνα
μὰ ἀνοιξιάτικη γίνῃ καλωσύνη,
τοῦ βίου μου τὸ σκληρότατον ἀγῶνα
ἓνα ὄραμα εἰρήνης μου ἀπαλύνει :

Μὲς στήν κορφή τῆς θάλασσας, ποῦ μόνα
λίγ' ἀνθόχοιν' ἀφροῦ θὲ νᾶχουν μείνη,
ἔργεται, ἰδού ! ἡ χρυσόπτερη Ἄλκυόνα
τὴ φωλιά τῶν ἐρώτων της καὶ στήγει.

Ἐνα ὄνειρο εἰρήνης ὁμοιο γάνω·
νᾶχουνται δυὸ γεράκια, ὦ γέρια ! ἔπάνω
σὴν καρδιά μου νὰ στήνουν μὰ φωλιά,

Καὶ δὲν λυγίζει—οὐδ' ὅσο ἀπ' τὰ βελουδα
πάκουμπᾶ σ' ἓναν κρίνο ἢ πεταλούδα,
ἀνάλαφρα, χνουδάτα, μὰ σταλιά...

ΥΠΝΟΣ

ΕΛΑ, ύπνε, καὶ πάρε με· στήν κλίνη
ποῦ σῶμα καὶ ψυχὴ σοῦ παραδίνω
κάμε, παρηγοριά μου, ν' ἀπαλύνη
ὁ μαῦρος πόνος ποῦ στὰ στήθη κλείνω.

Μὲς στὴ βαθειὰ ποῦ σοῦ ζητῶ γαλήνη
σὰ νὰ μὲ πῆρε ὁ ἀδερφός σου ἄς γίνω,
κι ἀπ' τὴ ζωὴ, ποῦ λαχταράω, ἄς μοῦ μείνη
τόση, ὅση ἀνασαίνει σ' ἓναν κρίνο.

Σ' ἓναν κρίνο λευκὸ σὰν τὸ χαλάζι,
ποῦ ὅταν στὸ νέο τὸ φῶς π' ἀσπροχαράζει,
ἀναγαλιάζει ὁ οὐρανὸς κ' ἡ γῆ,

Μιὰ ψυχούλα θάρθῃ τὰ πέταλά του
φιλόντας νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν αὐγὴ
μ' ἓνα κόμπο δροσιᾶς μὲς στήν καρδιά του.

Θ Α Ν Α Τ Ο Σ

ΚΑΛΩΣ νάρθη σάν ἔρθ' ἢ στερνὴ ὦρα
τὰ μάτια μου γιὰ πάντα νὰ μοῦ κλείση,
κι ὅποτα νᾶναι, ἢ τώρα ἢ ἀργήση,
φτάνει νὰ μὴν ἔρθῃ σάν ἄγρια μπόρα.

"Ανοιξι βέβαια νᾶναι, σάν και τώρα,
κι ἀκόμα μιὰ γλυκειὰ γλυκούλα δύσι
κ' ἔτσι νὰ πάρη μιὰ αὔρα νὰ φυσήση
και νὰ πέση ἢ ψυχούλα ἢ λευκοφόρα

Σάν ἄνθι τῆς μηλιάς κι ὅπου τὸ βγάλη
ἢ ἀγνή νεροσυρμὴ ποῦ ρέει ἀγάλη
σὲ δεντρόκηπους μέσα και βραγιές

Κι ὅπου τὸ πάη κι ὅπου ἀκόμα μείνη
ἀπ' τὶς παλιές μονάχα τὶς φωνές
νάκούη τὸ χαῖρε ποῦ θὰ κλαίη ἢ Κρήνη.

INTERMEDIA

ΣΤΟΝ ΗΣΚΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΥΔΙΑΣ

I

ΤΟΥ Γιαλινού μεσημερίς
ποῦ τάνεφόκαμμα πνιχτὸ φουντώνει,
ποῦ μ' ἄγριαν ἄφρη ἢ ὄχεντρα
θεριακωμένη βαλαντώνει·

Ποῦ ἰδρώνει ἡ φύση βαρβατιὰ
καὶ πυριωμένο τὸ αἷμ' ἀπὸ τῆ ζέστη
σὰ μοῦστος γλυκοπίπερος
σὰν τὸν ἀκρᾶτο βράζει ἀσβέστη·

Ἡ Μαντελένια ἡ γιόμορφη,
κάτω ἀπ' τὴν καρδιά, μέσα στὴν κούνια
φτερονοκοπάει τοὺς πόθους τῆς
καβάλλα, μὲ χρυσὰ σπερούνια.

Π

Κάθε της κλώνος και φωλιά
και κάθε της φωλιά και από 'να ταϊρι
της καρυδιάς σου πυκνοδόλωτη
τὸ ἀψὺ ἀντικόβει μεσημέρι.

Μὲ χαϊδογαργαλίσματα
και τιτυβίζοντας τὰ φλώρια, οἱ σπῖνοι
τῶν ὑμεναίων τὸ ποθοκέρασμα
ταϊρι κερνᾶ και ταϊρι πίνει.

Κ' ἡ Μαντελένια ἡ γιόμορφη
ἡ Μαντελένια ἡ ρούσα ἀποδιαντροάπη
και τραγουδάει και λέει για τὰ πουλιά
δὺδ δὺδ πῶς κάνουν τὴν ἀγάπη.

III

ΜΑ ἡ καρδιά ἡ κυκλόβολη
ἤσκιο βαρὺ καὶ κακὸν ἤσκιο κάνει·
κοιμᾶται...κι ὁ ἀξύπνητος
δὲ θᾶναι πρὸ βαρὺς, ὅταν πεθάνῃ.

Μὲ στρύγγους κ' ὑοσκύαμους
τῆς πλέκει ὁ πνίχτης ὁ βραχνᾶς στεφάνι,
κ' οἱ λήθαργοι ἀπ' τὰ φύλλα του
κ' οἱ φανταγμοὶ σταζοβολοῦν οἱ πλάνοι.

Ζώνει τὴν κόρη ὀλόγυρα
κάτι σὰν ἤσκιου ἀτράνταχτο τουφάνι·
στὸ δέντρο οἱ ἀπονύχτερες
κουρνιαζοῦν ὑπνοφαντασιές, ποῦ κάνει.

IV

ΚΙ ἀπὸ τὰ τρίκλινα τὰ ξέκλινα
στῆς ὁμορφιάς της τὸ ἄνθος γύρω
πετοῦν τὰ ὀλόξανθα ἐρωτόπουλα
κῦμα ἀπ' ἀφρὸ καὶ φῶς καὶ μύρο.

Τοῦ ἤσκιου τάνερο παγνοῦφασμα
ἔχει μονάχα φορεσιά της,
στὰ τροφαντὰ ξώσαρκα στήθια της
παραπατάει ὁ μεσημεριάτης.

Καὶ πάνω στὴ ροδοελεφάντινη
κοιλιά της — νάνι Μαντελένια!
νάνοι πηδοῦν κοκκινοπρόσωποι
μ' ἄκουρα γένεια, μαῦρα γένεια.

ΣΑΝ πουλολόγος, ξόβεργα
 βροχόλουρα και δίχτυα θὲ νὰ στήσω,
 γύρω στὸ δέντρο τὸ τρανό,
 γιὰ δόλο, μάγια θὰ σκορπίσω.

Δὲ στήνω γι' ἄγρη τοῦρανοῦ
 και σύριζα στῆς ἀστοιβῆς τὸ φράχτη,
 κράχτη δὲ δένω κότσυφα
 δὲ δένω τὴ γαλιάντρα κράχτη.

Μὰ πουλολόγος ξωτικὸς
 στῆς Μαντελένιας τὰ ὄνειρα θὰ στήσω·
 στ' ἀντίβροχα τῆς τέχνης μου
 ποιό τάχα κι ἄπιαστο θ' ἀφήσω ;

*

ΑΠΟ τὸν ὕπνο τὸ βαρὺ
ποῦ μὲς στὴ μνήμη μου ἐκοιμήθης,
ἔβγα· τὸ φῶς νὰ σὲ χαρῆ
στὸ πείσμα τῆς στερνῆς σου λήθης.

Πάρε κορμί σου τὸν ἀφρὸ
τοῦ ροδοσύννεφου καὶ φάνου,
πάρε τὸ μύρο τὸ ἀλαφρὸ
τοῦ ἀκρόνοιχτου ροδοστεφάνου,

Ἡ ντύσου τὸ ἀστροφῶς τὸ ἀχνό,
ἀνάερη ψυχὴ, σὰ χνοῦδι·
μὰ κάλλιο, νὰ μὴ σὲ ξεχνῶ,
γίνε καὶ μπρόβαλε τραγοῦδι.

*

ΓΙΑΤΙ ἡ χαρά, ἡ λίγη μας χαρά,
σὲ λύπη θὰ μᾶς βγάλη·
σὰν σύγνεφον ἡ θλίψη μᾶς ἐσκέπασε
καὶ γέρομε στὴ θλίψη τὸ κεφάλι.

Λυώνω ἀδελφή, κι ἀπόκρυψη
σὲ σώνει ψυχοπόνια·
φεύγουν οἱ μαῦροι γερανοὶ καὶ παίρνουνε
στὰ μαῦρα τους φτερὰ τὰ χελιδόνια.

Γιατί ἡ χαρά, ἡ λίγη μας χαρὰ
σὲ λύπη νὰ μᾶς βγάλη;
ἐξεχειμωνιαστήκαμε
σὲ ξένους τόπους, ξένους πάλι.

*

ΣΩΡΙΑΖΟΥΝΤΑΙ τὰ φύλλα τοῦ φθινόπωρου
στὴν κάθε τῆς αὐλῆς μας κώχη,
δέρνει τὶς στοῖβες τὰ ξερόφυλλα
τὸ πρωτοβρόχι.

Στὸ νέο σου θλιβερὸ σκοποτραγούδιμα
ποῦ μελετᾷς, πικρὴ, νὰ ψάλῃς,
ἢ στάλα, ἢ στάλα τὸ ψιγάλιμα
ποῦ θὲ νὰ βάλῃς,

Νὰ μοιάζῃ: ἀρματωμένους καβαλλάρηδες
ποῦ τὰ μεσάνυχτα περνᾶνε,
ξυπνόντας τὰ ἔρμα τὰ πλακόστρωτα
καὶ πᾶνε... πᾶνε...

*

ΜΑ οὐδὲ τάσημοκούδουνα
μὲ τὰ χρυσά τους σεῖστρα
σαν τὴ δική σου τὴ φωνή
δὲν ἔχουν, γλυκοκελαδίστρα.

Ἐπὶ ποιά βάρδια ἀνέβασες
μὲ μαρμαρένια τὴ ψυχὴ μου σκάλα,
κ' ἤρθε, καὶ σ' ἓνα ἀπόκλωνο
ζορεμάστηκε, σὰ στάλα

Στὸ ἡλιόβολο τὸ ἀπόβροχο,
καὶ τρέμει... καὶ ἀπ' ἀγνάντι
φαντάζει, μὲς στὴν πρόφαντη ἀντηλιά,
περλάντι ;

*

ΣΤΗΝ κουπαστή σου ἀποκοιμήθηκες,
κάτω στὴν ἀμμουδιὰ τὴ βελουδένια
δεμένη ἢ βάρκα σου· μεσάνυχτα,
φεγγάρι μέρα· ὁ ὕπνος δίχως ἔννοια.

Πάρωρα... ξύπνησες, δὲν ξύπνησες,
στὴ μέση τοῦ πελάου... τὰ εἶδες, δὲν τὰ εἶδες;
μονάχη της ἢ βάρκα ἀρμένιζε
καὶ μέσα τρεῖς Νεράϊδες, τρεῖς Νεράϊδες.

Ποῦ οἱ δύο τους τὰ κουπιά σου ἐλάμνανε
κ' ἢ βάρκα σου πετοῦσε σὰ γεράκι,
κ' ἢ πιὸ ὁμορφη στὴν πρύμνα ἐκάθονταν
νὰ κυβερνᾶ τοῦ τιμονιοῦ τὸ δοιάκι...

*

ΣΤΟΥΣ ὄχτους καὶ στὰ μακρυνάρια
ποῦ ἀνθομανοῦν οἱ στουρακιᾶς
προσμένουν τᾶξια παλληκάρια
τὶς νιὲς τὶς τρισπονετικιᾶς.

Δρομὶ δρομὶ τὸ μονοπάτι
νάτες περνοῦν τὴ ρεματιά,
ποῦ ἀνθίζουν λυγαριᾶς καὶ βᾶτοι
στὴ σκλήθρα πλάϊ καὶ στὴν ἐτιά.

Μὰ ὄρες περνοῦν καὶ νὰ φανοῦνε·
κανεῖς δὲ βλέπει οὐδὲ γρικᾶ...
τοὺς πλανταγμένους νιοὺς γελοῦγε
τᾶερικά, τᾶνεμικά.

*

ΣΤΟ ψηλὸ τὸν πύργο στὸ γιαλὸ
θλιβερὰ γλυκὰ τραγούδια ψέλν' ἡ κόρη.
— Σύρετε, καράβια, στὸ καλὸ
ποῦ γυρνᾶτε στὸ τραγούδι τῆς τὴν πλώρη.

Μαύρη βάρκα ρίχτουν στὸ γιαλὸ
λάμνουν δέκα ναῦτες τὸν караβοκύρη.
— Σύρετε, μαρνέροι, στὸ καλὸ
πρὶν ὃ ἥλιος ποῦ σᾶς φέγγει ἀκόμα γύρη.

— Στὸ ψηλὸ τὸν πύργο στὸ γιαλὸ
δὲν τὰ ψάλλω τὰ τραγούδια μου γιὰ σένα.
Σύρε, καπετάνιε, στὸ καλὸ,
ψάλλω γιὰ τὰ μαῦρα μου τὰ πεθαμένα.

*

ΓΙΑ νὰ ξοφλήσω παλιὸ τάμιμα
ξεκίνησα προσκυνητῆς·
ξυπόλυτη μαζί μου ἀντάμα
βουλήθηκες νὰ πορπατῆς,
μὰ ἀπόστασες μεσοστρατίς.

Κ' ἐγὼ στὰ χέρια μου σὲ πῆρα
καὶ δρόμο παίρνω καὶ περνῶ·
βλέπω ἀντικρὺ τὴν Ἅγια θύρα
καὶ τὸ ἐξωκλήσι στὸ βουνό...
νὰ σὲ κοιτάξω δὲν γυρνῶ.

Σταλικοπόδιασα τοῦ δρόμου,
σφαλάει τὸ μάτι μου θαμπό·
δίπλα μὲ σένα, στὸ πλευρό μου,
στὰ σκαλοπάτια σ' ἀκουμπῶ
τῆς ἐκκλησιᾶς—ποῦ δὲ θὰ μπῶ.

*

ΜΕΣ στὸ μενεξεδένιον οὐρανὸ
τριανταφυλλένια σύννεφα περνοῦνε·
μὲς στῆς ψυχῆς τὶς ἄσπρες καταχνιές
κάτι θολὰ φαντάσματα περνοῦνε.

Εἶναι οἱ χαρὲς, χαρὲς ποῦ δὲ γελοῦν,
οἱ λῦπες, ποῦ δὲ ξέρουνε νὰ κλαῖνε,
ποῦ σὰν τῆς Μοίρας τὸ γραφτὸ βουβὲς
ἐκεῖνες δὲ γελοῦν κι αὐτὲς δὲν κλαῖνε.

Ποιὰ μάγισσα μὲ ξόρκια πιὸ τρανὰ
θὰ μάθῃ τῶνομά τους σὰν περνοῦνε;
—Μὲς στὸ μενεξεδένιον οὐρανὸ
τριανταφυλλένια σύννεφα περνοῦνε...

*

Ἡ ΓΝΩΣΗ πλημμυράει κ' ἡ Ἀλήθεια
μέ δυὸ βυζιά δὲ μᾶς προφταίνει,
τις φλέβες στὰ στεγνά της στήθια
ἀνοίγομε ξεψυχιασμένοι.

Ἡ γνώση ἐπόντισε καὶ τρέχει
στὰ στενορρύμια καὶ τὶς ροῦγες,
ψηλ' ἀπ' τὸν κόσμον ποῦ μᾶς ἔχει
ἀπλώνομε ἄτρομες φτεροῦγες.

Περίσεψεν ἡ γνώση, πρῶμα
ξασπρίζουν τ' ἀμεστά μας θέρη—
Μὰ ἂν δὲν ἐνύχτωσεν ἀκόμα
δὲν εἶνε πιά καὶ μεσημέρι...

*

ΜΑΘΕ τὸν πόνο τὸ γερὸ
βουβὸς στὰ δόντια σου νάλεϋθης
χύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
μὲς στὸ τρελλὸ κρασί τῆς μέθης.

Θὰ πάη κι αὐτὸ μιὰν ὁμορφιά
καὶ πρὶ νὰ γύρη ἀκόμα ὁ χρόνος,
ἔχει ὁ Θεός, τὰ ἑπτὰ καρφιά
θὲ νὰ μᾶς βάλῃ ὁ νέος ὁ πόνος.

Ὅριζε, Μοῖρα τῶ Μοιρῶ,
ἔσὺ ποῦ γνέθεις καὶ ξεγνέθεις·
—χύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
μὲς στὸ τρελλὸ κρασί τῆς μέθης!

*

Το πλοῖο θαλασσοδέρνεται ξυλάρμενο
καὶ τὸ πατάει τὸ κῦμα πρῖμα πλώρη·
δὲ θεν' ἀράξουμε οὔτε τὸ βράδου οὔτε αὐγῆ
κι ὁ θάνατος μᾶς ζώνει πρῖμα πλώρη.

Μὰ γάτι μυρωδιὲς μᾶς φέρνει ὁ ἄνεμος
ἀχνῆς κι ἀλαργινῆς—σὰν τί, δὲν ξέρω·
δὲ θεν' ἀράξωμε οὔτε βράδου οὔτε αὐγῆ
καὶ πάντα ἐλπίζουμε—σὰν τί, δὲν ξέρω.

Μὲ ἥσκιους κι' αἰώνια θέρη, κι ἂν δὲν φαίνεται,
μιὰ γώρα πρόσπερα ἐκεῖ κάτω μᾶς προσμένει·
δὲ θεν' ἀράξωμε οὔτε βράδου οὔτε αὐγῆ
στὴν ὄρια γώρα—ποῦ δὲ μᾶς προσμένει!

*

I

ΚΑΙΕΙ ὁ ἥλιος καὶ δὲ σιεῖται
οὐδὲ φύλλο ἀπὸ τὰ δέντρα
κι ὁ βοσκός, θαρρεῖς, βαριέται
νὰ σηκώσῃ τὴ βουκέντρα.

Δὲ χουγιάζει, δὲ σουρίζει
καὶ μονάχα τους τὰ κριάρια,
ποῦ ἢ δίψα τὰ θερίζει,
μὲ τὰ χίλια τους ποδάρια

πηλαλᾶνε· κι ὅλο βλέπουν
πότε μπρός τους θάντικρούση
ἀπ' τὶς λεῦκες ποῦ τὴ σκέπουν
τῆς Καλῆς Κερᾶς ἢ βρούση.

*

II

Ὅσο κορνιαχτὸ ἔχει ἡ στρατα
τὸν σηκώνουνε, καὶ μοιάζει
ὅσο πᾶνε—νά τα, νά τα! —
πῶς ξοπίσω τους βραδυάζει.

Τώρα φτάνουν—πόσα, πόσα!
κι ὄλο ἡ δίψα καὶ τὰ σφίγγει
ποῦ κολλάει ξερὴ τὴ γλῶσσα
στὸ στεγνὸ τους τὸ λαρύγγι.

Τὸ νερό, ποῦ αἰώνια βγαίνει,
κάθε δίψα τους θὰ σβύση·
τρέχουν, βρίζουν στειρεμένη
τῆς Καλῆς Κερῶς τὴ βρύση!

*

ΤΑ φιλιὰ σου εἶχαν τὴ λαύρα
καὶ τὴ φλόγα τὴν παλιά,
στὴ ματιὰ σου δὲν ξαναῦρα
ἄχ, τὴν πρώτη ἀγάπη πλιά.

Κ' εἶπα μέσα μου : ἄς σβύση
τῆς ἡμέρας σου τὸ φῶς
καὶ τὰ μάτια σου ἄς κλείση
χάρος γρήγορος κρυφός·

Νὰ μὴ βλέπω τὴ ματιὰ σου
δίχως φλόγα καὶ ψυχρή,
γιατί, ἂν κλέπτω τὰ φιλιὰ σου,
ἄς σὲ ξέρω κἂν νεκρή.

*

ΚΑΛΟΦΟΡΑΕΙ τὰ ξόμπλια τῆς ἡ Νύχτα ἡ ξελογιάστρα,
γυρνάει τὸν Ἑφταπάρθενο χορὸ καὶ τὴν Ἑξάστρα
καὶ στὸν προσηλιακὸ οὐρανὸ τὸ Ἄστρο τῆς μέρας φέρνει.
Μὰ ἐγὼ τὸν ὕπνο μου ζητῶ καὶ ὁ ὕπνος δέ με παίρνει.

ὦ ἐσύ, στερνέ μου λογισμέ, ποῦ τοὺς παλιούς μου πνίγεις
καὶ στὸ κατώφλι μου ἔρχεσαι μόλις μὲ ἰδῆς νὰ φύγης,
ὦ ἐσύ, σκοπὲ ἀτραγούδιστε, ποῦ πρὶν σὲ κελαϊδήσω,
ἀπὸ τὰ σπάργανα γυρνᾷς στὰ σάβανά σου πίσω,

Στοῦ νοῦ τὸ ξαλοφρόντισμα τοῦ νυχτοστρατοκόπου
σὰν πεταλοῦδες χνουδωτὲς μὲ τριγυρνᾷτε — μὰ ὅπου
λαχταριστὰ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ σᾶς πιάσω ἀπλώθω,
νεκρὸ φοβοῦμαι μὴν τὸν βρῶ καὶ τὸ στερνό μου πόθο!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΣΤΟ αἶμα πλέει ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης·
τοῦ κακοῦ ἄν τοῦ κράζουν : ἔβγα νὰ μᾶς κρίνης !
Στὶς πορφύρες μέσα τῆς Αὐγῆς γεννᾶται,
τῆς κακίας ἡ κνίσσα ὀλημερὶς τὸν θρέφει
καὶ θυμοὺς χορτᾶτος μὲς στὰ σκότια γνέφη
γέρνει καὶ κοιμᾶται.

Τὸ βουβό μου πείσμα παίρνω προβασκάνι
καὶ ἀσκητῆς, τοῦ κόσμου φεύγοντας τὴν πλάνη,
στῆς Σιγῆς τὸν Πύργο—γράφω δὲ ξεγράφω—
μοναχός μου ἔμένα διπλομανταλώνω·
τὸ χρυσὸ κλειδί του μὲ στερνό μου πόνω
ρίχτω μὲς στὸν τράφο.

Κι ὁ καιρὸς διαβαίνει ὁ πετροκαταλύτης
καὶ βροντάει τὴν πόρτα τῆς κουφῆς μου σκῆτης·
κοσμογυριστάδες, νυχτοστρατοκόποι
ἥλιοι καὶ φεγγάρια πᾶνε καὶ γυρνᾶνε
—τοῦ χαμοῦ κοπάδια τρῶνε, καὶ πεινᾶνε,
στέρφο βοσκοτόπι !

Θὰ μὲ βροῆ ἢ στερνὴ μου ἢ μέρα νεκροθάφτη,
τὸ δικό του μνήμα μόνος του ποῦ σκάφτει
μὲ τὰ δέκα νύχια· μόνος μου, ἀπὸ τότε
ποῦ ἔνοιωσα στὰ σπλάγχνα μέσα τὴν καρδιά μου,
σὰν χαραμοφάδες σὲ τραπέζι γάμου,
πόννοι, νὰ μοῦ τρώτε.

Μὲ τὴ ψυχὴ στὰ δόντια μόνος μου θὰ γύρω
τὸ κορμὶ τὸ σάπιο μὲς στὸ λάκκο· γύρω
θὰ πετοῦν θὰ σκούζουν λιμασμέν' ἀγρίμια,
κ' ἴσως μὲς στοῦ χάρου τὰ κοπάδια νὰ ἴβρω
τάπονύχτερό μου τῶναιο τὸ μαῦρο,
σὰ στερνὴ βλαστήμια,

Νὰ μοῦ κράζη : — Σήκω ! τῶν σαλπίγγων ἤχοι
τῆς Ἰεριχῶς σου ζώνουνε τὰ τεῖχη,
Κάστρο, ποῦ προσμένεις σφαλιχτὸ ἀπὸ χρόνια,
Κάστρο, πῶχουν δέση μὲ γητειὲς καὶ μάγια,
ἤρθα νὰ σ' ἀνοίξω μὲ μυρτιὲς καὶ βάρια
καὶ μὲ δάφνης κλώνια !

Ο ΝΥΜΦΙΟΣ

— Ἰδοῦ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Στῆ σκοτεινιά ποῦ δλόγουρά μου ἀπλώνει
τρέμει θαιπὸ τάσημοκάντηλό μου·
καὶ ἔδῳ ὅπου ἀσυντρόφιαστη καὶ μόνη
ἀποτραβιοῦμαι, νοιώθω νὰ ζυγώνη
τὸ σύγκρουο ἀναπτέριασμα τοῦ τρόμου.

— Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Ὁ χνουδωτὸς καντηλοσβύστης πάει
στὸ φῶς, ποῦ τὸν τραβάει, πάει καὶ πέφτει·
φάντασμα καλοθύμητο περνάει
μ' ἀνάλαφρον ἀνάσυρμα καὶ πάει
καὶ πνίγεται στὰ βράθη ἐνὸς καθρέφτη.

— Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Μὲ νῆμ' ἀνεμοκλώστινο ἢ ἀράχνη
τῆς ἔγνοιας πλέκει στὴν καρδιά μου δίχτυ·
σὰν κάποιο γέρι κρούσταλλο μοῦ ψάγγει
τῶν σπλάχνων μου τὰ σπλάχνη—μὰ οὔτε ἄχνη
μ' οὔδ' ἀνεπνιά γρικάω τὸ μεσανύχτι.

— Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Καὶ σφαλιχτὰ τὰ μάτια μου σκεπάζω
μὲ τὰ χέρια μου καὶ κρύβω τὸ κεφάλι
βαθειὰ στὸ προσκεφάλι... καὶ κοιτάζω
τάνάερο φάντασμα, ποῦ δὲν τρομάζω,
στὰ βάθια τῆς ψυχῆς μου νὰ προβάλλῃ.

— Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Πᾶσα στιγμή, ποῦ ζῆ τὴν πᾶσα ἡμέρα,
τὴν ἔγνοια τὴν ἀνείκαστή μου, ὦ Πόθε,
πληθαίνοντας, μοῦ κρυφολές:—Καρτέρα,
νὰ ἰδῆς, λιγνίζοντας στὸν ἴσιο ἀγέρα,
πέρα τὶς πίκρες, τὴ χαρὰ σου ἐδῶθε!

— Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Ἔλα, ἐκλεκτέ, σφιγτοπερίπλοκέ μου,
ἢ ἐλπίδα μου κ' ἢ γλυκαπαντοχὴ μου
Ἔλα, ἐκλεκτέ, ποῦ ἀκαρτεράω, καὶ πιέ μου,
ροδέμνοστε καὶ παγκαλόμορφέ μου
στὴ φύχτα μου ἐδῶ μέσα τὴ ψυχὴ μου!

ΣΥΝΑΠΟΘΑΝΟΥΜΕΝΟΙ

ΓΟΝΙΟΥ κατάρα ζώστηκαν
στὰ τρίδιπλα νεφρά τους,
τὸν πρῶτο δρόμο παίρνουνε
ποῦ βρίσκουνε μπροστά τους,
μαῦροι σκοτεινοὶ θεομάχοι
παίρνουν ὅποιο δρόμο λάχη.

Τοὺς μήνυσε ὁ Ἄντίδικος
τοῦ θερισμοῦ τὴν ὥρα,
μεστὰ τὰ στάγια ξάσπρισαν
στὴ γῆ τὴ πλουτοφόρα·
καὶ στὸ ἀκόνι τὸ δρεπάνι
σὰ νὰ τρίζουν δόντια κάνει.

Στὶς πλεῦρες καὶ στ' ἀνάπλαγα
ποῦ δὲ ζυγώνει ἀλέτρι
τὰρίθμητο σὰ μερμηγκιά
μαυρίζει ψυχομέτρι·
πορπατοῦν θαρρεῖς κ' οἱ στρατές
μὲ τοὺς μαύρους στρατολάτες.

Κατάναχο' ἀπὸ τὸ γκρεμνὸ
στὰ πέριορα τοῦ ἀβύσσου,
ἄκου, ὁ ἐχθρὸς κράζει τοῦ ἐχθροῦ :
Στάσου νάρθῶ μαζί σου !
— Τράβα κι ὅπου πᾶς θὲ ναῦρω
τοῦ ποδιοῦ σου χνάρι μαῦρο.

Στὸ ναι καὶ στ' ὄχι στέκεται
ἢ δίβουλή τους γνώμη,
δεξὰ νὰ πάρουν ἢ ξερβὰ
τὸ διπλοσταυροδρομί·
σταματοῦν καὶ μὲ καινούργια
ξαναπαίρνουν δρόμο φούρια...

Δὲν εἶναι πιά ξημέρωμα
δὲν εἶναι βράδυ ἀκόμα,
μὰ ὅπου καὶ νᾶναι φτάνουνε
μὲ τὴ ψυχὴ στὸ στόμα·
φέρνουν, ξέρεις, ὅλοι οἱ δρόμοι
στὴν ἐφτάλοφη τὴ Ρώμη.

ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ

Πες μας τοὺς πόνους ποῦπες καὶ ξανᾶπες·
—Μὲ μοίρανε στὰ σπάργανά μου ἡ Μοῖρα
· νὰ τραγουδάω τὶς στεῖρες τὶς ἀγάπες
καὶ τᾶκαρπα φιλιά νὰ κλαίω τὰ στεῖρα.

Πέρ' ἀπὸ μένα δὲ θὰ ξαναζήση
ἡ ἀρχαία μας γενεὰ—πάπποι προσπάπποι,
καὶ πάντα μὲς τὸ ρόδινο μεθύσι
θὰ πνίγω μόνος τὴ στερνὴ μου ἀγάπη.

Κ' ἔσωσα πρῶτος ὅπου σώνει ὁ δρόμος
ποῦ ἡ Θάλασσα ἡ Νεκρὴ τὸν κόβει, ἡ μαύρη·
τῆς τρίτης γενεᾶς μου ὁ κληρονόμος
τὸ ξένο κοῖμα μου ἄφταιγος δὲ θᾶβρη.

Δὲ θάναζῶ, ἀσυνόριστος δεσπότης,
σὲ μιὰ βαθειὰ γωνιά τοῦ αἵματός του
νὰ τοῦ τρυγάω τὸν πρῶμο ἀνθὸ τῆς νιότης
σὰν τὸ κρυφὸ σκουλήκι πόθου ἀρρώστου.

Σώνω στερνός ἐκεῖ ποῦ σώνει ἡ στράτα
ποῦ ἔμπρὸς τὸ δάσος τὸ ἄβατο τὴν κόβει·
μέσα θρηνοῦν τάνώφελα τὰ νιάτα
καὶ τῶν τελείων θανάτων κλαῖν οἱ φόβοι.

Ἄχνες ὑστερικές Νύφες παιδιάρες
ποῦ μὲ τὸ νόθο φῶς της ζῆ ἡ Σελήνη
στενάζουν στίς κλαψάρες των κιδάρες
τὸ μοιρολόι τῆς γενεᾶς ποῦ σβύνει.

Σώνω στερνός, μαζί μου σώνει ἡ μέρα
κ' οἱ Δυσμικές καλοῦν τὴ νύχτα νᾶρχη·
ἤσκιοι θολοὶ καὶ ἀνήσυχοι ἀπὸ πέρα
τὸν πρῶτο οἱ ἀπόγονοι ἀκλουθοῦν γενάρχη.

“Ολοι τους μ' ἐν' ἀγέρα μαθημένο
στὰ ἴδια χυμένο τὰ μοιασίδα γύρου,
σὰ νὰ μοῦ λένε «δὲ θὰ ξαναγένω»
βουβοὶ τὸ θρηνο θρηνοδοῦν τοῦ ἀκλήρου.

Σώνω στερνός ἐκεῖ ποῦ σώνει ἡ βρύση
ποῦ πότισε τίς γόνιμες τίς Μάννες...
Παίρνω καὶ κλαίω στῆς Γενεᾶς τὴ Δύση
τίς ἄγονες ἀγάπες μας τίς πλάνες.

ΩΡΑ ΘΛΙΨΕΩΣ

ΕΙΠΕ ἡ ἀδερφή μας: — Σιγοβρέχει
μιὰ πίκρα στὴν καρδιά μου·
νοιώθω ἓνα χέρι νὰ μοῦ δένη
ἀπόψε κόμπο τὴν καρδιά μου
καὶ δὲν κρατῶ τὰ δάκρυά μου.

Λυώνει τὸ Ἄστέρι τῶν βροσκῶν
μέσ στὸν ὑγρὸ οὐρανό,
τὴν πᾶσα ἀνάσα τους κρατοῦν
τὰ δέντρα στὸ βουνό,
μοῦ πνίγει τὴν καρδιά βαριά
σὰ νάρδου μυρωδιά
κι ἀντιλαλεῖ
μέσα στῆς μνήμης μου τὰ βάθια
παλιὸς σκοπὸς γιὰ κάποια μάτια
ποῦ ψιλοψυχαλίζουν
καὶ μέσα στὸ ψυχάλισμα φρεγάδες ἀρμενίζουν.

Κ' εἶπα: — Ἀδερφή μας, μᾶς βαραίνει
ἡ ὥρα τῆς θλίψεως ποῦ μᾶς θρέφει

μόνον μὲ ἀνάμνησες παλιές·
μὰ τῶνειρο, ποῦ ἀρχίζαμε ξυπνοὶ
κ' ἐσώναμε ὑπνωμένοι,
ποιός θὰ τὸ ξαναπῆ
στὴν ὥρα τῶν ὥρῶν, ποῦ κρένει
μὲ ἀρχαῖες παρηγοριές;

Κ' εἶπε ἡ ἀδερφή μας·—Πές νὰ ποῦμε
τοὺς πόνους ποῦ πονοῦμε.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΦΡΥΔΗΣ

Ο ΤΡΥΦΩΝ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΦΡΥΔΗ

ΤΑ τρία τὰδέρφια ἐμέρασαν καὶ πῆραν
καθένας χωριστὰ καὶ ἀπὸνα δρόμο :
ὁ πρῶτος τῆς Δουλειᾶς, ὁ ἄλλος τῆς Μοίρας
καὶ τῆς Ἀγάπης ὁ στερνὸς πῆρε τὸ δρόμο.
— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τρύφων ὁ στερνός, ποῦ πῆρα
τῆς Ἀγάπης τὸ δρόμο !

Μαζεύει ὁ πρῶτος γεροπάλαμα
τάσῃμι καὶ τὸ μάλαμα,
σκορπάει στὴ στράτα ὁ ἄλλος γεροπάλαμα
τάσῃμι καὶ τὸ μάλαμα,
καὶ ὁ Τρύφων ὁ στερνὸς σκορπάει τραγούδια
καὶ μαζεύει λουλούδια.

Καὶ κάτω ἀπ' τὰ λουλούδια ὄχιές, δεντρογαλιές,
μιὰν ἀρμαθιά δένουν φιλιές
καὶ τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὶς φωλιές
τὸ κελαῖδοῦνε :
τὸ πῶς μερώνουν καὶ οἱ ὄχεντρες
σὰν ἀγαποῦνε !

Κι ὁ Τρύφων ὁ στερνὸς σκορπάει τραγούδια
καὶ μαζεύει λουλούδια.

.
Κάπου ἀπαντάει τὸ γέρο του παπούλη
ποῦ μεροφάγι μεροδοῦλι
ξεφάντωσε ὅλα του τὰ νιάτα
καὶ γύριζε ἀπ' τὴν ἴδια στρατά
καὶ τοῦ ἀκλουθούσανε πολλοί,
μοῦλες καὶ μοῦλοι...

— ὦρες καλές, τάνιψι μου· ἀμετάνοιωτος
νὰ γύρης σὰν καὶ μένα πάλι πίσω.

— Μὲ τὴν εὐχή σου, γέρο· τὴ Χρυσόφρουδη
θὰ πάω νὰ κυνηγήσω.

— ὦρες καλές, τάνιψι μου· μάνάνιωσες
ποῦ δὲν ντροπιάζεις τὴ γενιά σου.

— Μὲ τὴν εὐχή σου, γέρο· τὴ Χρυσόφρουδη
θὰ πάω νὰ ξελογιάσω.

Κι ἀπ' τὸ ἡλιοστάσι ὡς τὸ ἡλιοτρόπι
χῶρες περνάει, περνοῦνε τόποι,
κι ἀπ' τὸ ἡλιοτρόπι ὡς τὸ ἡλιοστάσι
προβαίνει δίχως ν' ἀποστάση·

τὰ στήθια δὲν τοῦ καί' ἡ ἀλήθεια·
βρίσκει τᾶθάνατο νερὸ
—ἕναν καιρὸ καὶ μιὰ φορὰ—στὰ παραμύθια.

Καὶ κάπου μιὰ νυχτιά, κ' ἦταν ἠλιόκριση
τοῦ φεγγαριοῦ, τὴ βρίσκει
ποῦ τὸν ἀνάμενε ἡ Χρυσόφρουδη
στὴν κρουσταλλένια τῆς Ἀγάπης βρούση,
κι ὁ νοῦς του δὲν ταράχτη
ποῦ λάμπαν τὰ ξανθὰ της σὰν χρυσόνεμα
στὸ ἐλεφαντένιο ἀδράχτι...

—Χαρὰ στὸν ἐρωτόκριτο, τὸν ἄξιο ἀρχαύλη
ποῦ σέρνει ἀγάπες πίσω του κοπάδια
μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια του καὶ τὸ σουραύλι
καὶ μὲ τᾶβάσκαντα γλυκὰ του μάτια,
ποῦ στοίχημα θενὰ τοῦ βάλω:
ἂν μ' ἀποστάσης στὸ χορὸ, μὲ παίρνεις σκλάβο,
κι ἂν σ' ἀποστάσω λάλημα, σὲ παίρνω σκλάβο!

.
Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τρύφων, δόξα μου! ποῦ πῆρα
τὴ Χρυσόφρουδη σκλάβο!

Ο ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΗΣ

Ἦρθε ἀπ' τὴν Πόλιν υἱὸς πρᾶματευτῆς
μὲ διαλεχτὴ πρᾶμάτεια,
μ' ἀσημικὰ καὶ χρυσικὰ
καὶ μὲ γλυκὰ καὶ μαῦρα μάτια.

Κ' οἱ υἱὲς ποθοπλαντάζουν τοῦ χωριοῦ
στὶς πόρτες καὶ στὰ παρεθύρια,
κ' οἱ παντρεμένες ξενυχτᾶν
γιὰ τὰ σμιχτὰ γραφτὰ του φρύδια.

Τριζωστη ζώνη δλόχρυση φορεῖ
σὲ δαχτυλίδι μέση,
καὶ πιά ἢ ὠραία ἢ Χήρα δὲ βαστᾶ:
—Πρᾶματευτὴ, πολὺ μ' ἀρέσει
ἢ ζώνη ποῦ φορεῖς κι ὅ,τι νὰ πῆς
σοῦ τάζω κι ἄλλα τόσα...
—Δὲν τὴν πουλῶ μὲ οὐδὲ φλουριά
μὲ οὐδ' ὅσα κι ἄλλα τόσα γρόσσα·
ἔτσι, ὠραία, ὠραία—πῶς νὰ σὲ πῶ,

ρόδο ἢ κρίνο ;
ἓνα μοῦ κόστισε φιλι
κι ὅπου εὔρω δυὸ τῆ δίνω...
— Σῦρε ταχιά στὴν Ὠρια τῆ σπηλιά,
πραματευτὴ μὲ τὰ ὄρια μάτια,
καὶ κεῖ σοῦ φέρνω τὴν τιμὴ
καὶ παίρνω τὴν προμάτεια.

Τραβάει ταχιά στὴν Ὠρια τῆ σπηλιά
καὶ στοῦ μεσημεριοῦ τῆ στάλα
φτάνει στὴν Ὠρια τῆ σπηλιά
σὲ μοῦλα χρυσοκάπουλη καβάλλα.
Δένει τῆ μοῦλα στὴν ξυνομηλιά
ποῦ ἤσκιώνει ἐμπρὸς στὸ σπήλιο,
στὰ μάτια του ποῦ τὸν πλανᾶν
βάζει συγνὰ τὸ χέρι ἀντήλιο
καὶ τρώει καὶ τρώει τῆ στράτα τοῦ χωριοῦ,
δὲ φαίνεται κι οὐδὲ γρικιέται
καὶ μπαίνει μέσα στὴ σπηλιά
κι ἀπογοιμιέται...

Μέσα στή στοιχειωμένη τή σπηλιά
ποῦ ἀποσταμένος γέρνει,
ὕπνος τὶς φέρνει, ὕπνος τὶς παίρνει :
Νεράϊδες περδικόστηθες στητὲς
καὶ μαρμαροτραχῆλες
ἀνήσκιωτα κορμιά, ἀδειανὰ
διανέματα κι ἀνατροχίλες,
στὶς κομπωτὲς πλεξούδες των φοροῦν
νεραΐδογενέματα καὶ πολυτρίχια
κ' ἔχουνε κρίνους δάχτυλα
κ' ἔχουν ροδόφυλλα γιὰ νύχια
κ' ἔχουνε χρυσομέταξα μαλλιά
κι ἐλιόμαυρες λαμπήθρες
—τέτοιες μὲ μέλι σύγκερο μεστὲς
οἱ Ὑβλαῖες κερῆθρες—
Καὶ μιά, ἡ Ἐξωτέρα ἢ Παγανή,
παγάνα τοῦ θανάτου,
χτυπάει τὸ νιὸ πρραματευτὴ
καὶ παίρνει τὰ συλλοϊκά του.

Τώρα στή χώρα ὁ νιὸς πρραματευτῆς
κλαίει καὶ λέει πάλι ἐκεῖνο :

—“Ένα μοῦ κόστισε φιλή
κι ὄπου εὔρω δυὸ τὴ δίνω
τὴ ζώνη πῶπλεξε ἡ καλή—ὦ ἓνα φίλι,
ἡ ἀρρεβωνιαστικιά μου, !
μὲ πλάνεσε μιὰ ξωτικιά στὴν ξενητεία
καὶ πῆρε τὰ συλλοϊκά μου !

Σ Α Τ Ι Ρ Α

Α Π Ρ Ι Λ Η Σ, Κυριακή· τοῦ Ἁγ-Γιωργιοῦ
μεγάλ' ἢ χάρη·
γλεντάει ἀπολείτουργα ὁ λαὸς
τοῦ Ἁσπρου Χωριοῦ,
λάμπει ὁ ναὸς
τοῦ νιοῦ, τοῦ Ἁγ-Γιωργιοῦ, τοῦ καβαλλάρη.

Ραίνουν οἱ ἀκακίες γύρα
περίγυρα τὰ μύρα
κ' οἱ πασχαλιές,
ἢ θάλασσα ἢ μεγάλη
ψάλλει
στοὸ βάρδος, πίσω ἀπ' τὶς παλιές ἐλιές.

Χαρὰ κι ἀναγαλλιάζει τοῦρανοῦ
τοῦ γαλιανοῦ
ἀπ' τὴν καρδιά μου λές καὶ ξεχειλίζει·
στὴ χλόη ἢ ἀγάπη μου ἢ ξανθὴ
μ' ἀνθοῦς στολίξει
τὴν ἀδερφή μας τὴ μελαχρινή.

Ἐμᾶς μεθᾶ ἡ ὀμορφιά
ποῦ γύρω ἡ ἄνοιξι σκορπίζει
γλεντάει καὶ ὁ λαός· ἡ συντροφιά,
τὸ νέο τᾶρνι καὶ τῶν κλημάτων
τὸ ξανθὸν αἷμα τὰ παλιὰ γυρίζει
τὰ αἱματὰ των.

Ἀνάβει ἡ μέθη καὶ γυρνᾶ
μὲ ξέχειλο ποτήρι,
θρηνοῦνε τὰ ὄργανα βραχνά
καὶ σύσμιχτη βουὴ περνᾶ
καὶ τριζυμίζει—ὄξω νοῦ!— τὸ πανηγύρι.

Τὸ Εὐθύμο Πνεῦμα, ποῦ πειράζει
τὴ δύναμι τοῦ νοῦ,
τοῦ ἐνοῦ τὰ στήθη ξεσκεπάζει
λύνει τὴ γλῶσσα τᾶλλονοῦ,
καὶ ἀπολύτος, σὰ νέο πουλᾶρι,
ὅπου τὸν πάει πάει ὁ νοῦς
μέσα σὲ ἀγνοῦς καπνοῦς·
τοὺς γνώριμους μαγεύει τόπους
καὶ στοὺς ἀλλοίθωρους ἀνθρώπους
δείχνει ἄψυχα καὶ ψυχωμένα
σὰν φανταγμένα.

Κι ἄξαφνα στρέφουν στὸ γιαλὸ
τὰ μάτια τους μικροὶ μεγάλοι :
πίσω ἀπ' τὸν κάβο τὸ ψηλὸ
πλευούμενο, σὰ φάντασμα, προβάλλει
καὶ πάει σιγαλινά, γιαλὸ
γιαλὸ τὸ περιγιάλι.

Καὶ γιὰ ὦρα παύουνε οἱ φωνές,
βραθειὰ ἡσυχία παίρνει,
σὰν νὰ μὴν εἶχαν δῆ ποτὲς
ξοπίσω τὸ καράβι λὲς
τὰ πνεύματά τους σέρνει·
κι ἀπλώθη κρούφια συνοχὴ
πέρα καὶ πέρα,
σὰν τὴ μονότονη βροχὴ
στὴν ἄδεντρη ἔξοχὴ
σὲ φθινοπώρου ἡμέρα...

Ὅσο ποῦ κάπου ἓνα παιδί :
— « ἢ σκούνα τοῦ στραβοῦ τοῦ Ἄνέστη »
φωνάζει μὲς στὰ πλήθη·
στοῦ πρώτου τὴ φωνή,
— « πάει βελανίδι στὸ Τριέστι »
μιὰν ἄλλη ἀπολογήθη.

Λύσαν τὰ μάγια κι ἀρχινάει
ἀπὸνα στόμα σ' ἄλλο
ὁ λόγος νὰ γυρνᾷ
καὶ γίνεται τραγούδι
ὁ λόγος στὰ στερνά :
— Ἡ σκούνα τοῦ στραβοῦ τοῦ Ἀνέστη
πάει βελανίδι στὸ Τριέστι.

Τὸν ὄγλο ἢ τρέλλα σφίγγει
τετράδιπλη ἀπὸ πρὶ
καὶ μὲ βραχνὸ λαρύγγι
τὸ τραγουδοῦνε
μεγάλοι καὶ μικροί :
— Ἡ σκούνα τοῦ στραβοῦ τοῦ Ἀνέστη
πάει βελανίδι στὸ Τριέστι.

.
Μὰ ἡ τέχνη τὰ κοινὰ στοιχεῖα κορφολογᾷ
κι ἀπ' τ'ἀνθη τῶν πραγμάτων
τὸ τρίδιπλο τρυγάει
τὸ ἀπόσταγμά των.

ΟΙ ΩΡΕΣ

ΜΙΑ, μιὰ προβαίνουν οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

Μύρια διαμάντια λάμπουνε τῆς πρωϊνῆς τῆς πάχνης
στὸ κρεμαστό, μεσόκλωνα, πλεμμάτι τῆς ἀράχνης,
κι ὅπου δροσιὲς αὐγερινὲς καὶ φουντωμένοι ἀπόσκιτοι
μαζὶ μὲ μύρια ὄνειρα καὶ ἡ ψυχὴ μου βόσκει.

Μιὰ μιὰ προβαίνουν οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

Μὰ τώρα πίσω ἀπ' τὸ σγουρὸ νὰ ξεπετάη τὸν τίλλιο
βλέπω, σὰν κόκκινο πουλί, τῆς ἀνοιξῆς τὸν ἥλιο,
ποῦ μέσ' ἀπ' τὰ κλαδόφυλλα τὸ πρῶτο φῶς του ρίχτει
καὶ μὲ τὸν ἥσκιο στὴ βαθειὰ τὴ γλῶη πλέκει δίχτυ.

Μιὰ μιὰ προβαίνουν οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

Μ' ἄλλες ψυχὲς μυριόχρωμες στὰ λούλουδα τριγύρω
ποῦ τὴ σταχτὴ μοσχοβολιὰ ρουφοῦνε καὶ τὸ μύρο

— σμύρνα, βενζόη, ὀποπονάξ, κορύλοψις καὶ μόσκοι—
σὰν ὄνειρο μεσημερνὸ καὶ ἡ ψυχὴ μου βόσκει.

Μιὰ μιὰ προβαίνουνε οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἡλίου κόρες,
οἱ ὼρες...

Τῶν λουλουδιῶν τὰ πέταλα θαρρεῖς οἱ αὔρες παίρνουν,
ἢ κάποια ἀπόκρυφα Στοιχεῖα τέτοια λουλούδια σπέρνουν
— ἄσπρα, γαλάζια, κόκκινα— ὅσο οἱ ψυχὲς πετᾶνε,
στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης των, ποῦ τὴν ἀνθοβολᾶνε.

Μιὰ μιὰ γλωμαίνουνε οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἡλίου κόρες,
οἱ ὼρες...

Μὲς ἀπ' τὰ φύλλα τὸ στερνὸ τὸ φῶς του ὁ ἥλιος ρίχτει
καὶ μὲ τὸν ἥσκιό στη βαθειὰ τὴ γλόη πλέκει δίχτυ,
κ' ἔτσι θαρρῶ—σὰν τῶν δεντρῶν τὰ φύλλα κουνηθοῦνε,
πῶς μὲς στοῦ Ἔρωτα οἱ ψυχὲς τὸ δίχτυ θὰ πιασθοῦνε.

Καὶ μιὰ μιὰ σβύνουνε οἱ γλωμὲς τοῦ ξανθοῦ Ἡλίου κόρες,
οἱ ὼρες...

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΣΥ, ποῦ ἔχεις κάλλη γιὰ προικιά καὶ χάρες γι' ἀντιπροίκια
γιὰ νὰ πατῆς νάνθίζουνε καὶ τᾶδροσα χαλίκια,

μὰ ποῦ γιὰ μὲ μονάχα

ἦσκιο βαρὺν ἐσκόρπισε θανάτου ἢ ἐμορφιά σου,
ἄκουσε κάτι ποῦ θὰ πῶ γερότ' στὸ γόνατά σου

σὰν παραμύθι τάχα.

—Τῆς λίμνης ἢ Νεράϊδα, ξωθιά μαρμαροστήθα,
ποῦχε τῆς μαύρης κόλασης στὰ μαῦρα μάτια σπίδα,

γυναίκεια ροῦχα ἐντύθη·

περνᾶ ἀπ' τὸ δάσος τὸ ὑγρό, ποῦ τραγουδάει ὁ γκιώνης,
καί, σὰν ἐσὲ πεντάμορφη... Ἀγάπη μου, θυμώνεις;

τὸ λέει τὸ παραμύθι...

Ἦρθε στὴν κρήνα τοῦ χωριοῦ καὶ κάθισε, καὶ ἀρχίζει
τὰ ὀλόσγουρά της νὰ τραβάη μαλλιά καὶ νὰ ξεσκίζη
τὸ κρινομάγουλό της,

καὶ κλαίει τὸν ἀρρεβῶνα της, πῶς ἔπεσε κ' ἐγάθη
στοῦ πηγαδιοῦ τ' ἀνήλιαγα καὶ στοιχειωμένα βάρη

καὶ τρέμει τὸ γονιό της.

Περνοῦν διαβάτες γνωστικοὶ τὴ βλέπουν καὶ τραβοῦνε,
κάπου μὲ δυὸ γλυκόλογα τῆς ζαχαρογελοῦνε

καὶ ἀποδῶ πάνε καὶ ἄλλοι...

περνᾶ καὶ ὁ νιὸς Τραγουδιστῆς, μοναχογιὸς τῆς γῆρας
κοιλάρφانو γλωμὸ παιδί, ποῦχε προικιὸ τῆς μοίρας
μόνον καρδιὰ μεγάλη.

—« Λαμπάδα ἐμπρὸς στὰ κάλλη σου καὶ τὴ ζωὴ μου ἀνάβω,
πάρε με πάντα καὶ ἔχε με τῆς ὁμορφιάς σου σκλάβο

καὶ δοῦλο τῆς ἀγάπης,

τὸν ἀρρεβῶνα πῶχασες—καὶ ἄς εἶναι καὶ ἄλλου—βγάζω,
στὰ στοιχειωμένα τὰ νερά, ἂν εἶναι, δὲν τρομάζω
ἢ δράκος ἢ ἀράπης!»

Δὲν τό εἶπε, δὲν τὰπόσωσε, τὸν δένει ἀπὸ τὴ μέση
καὶ στὸ πηγάδι τὸ βαθύ... Πές μου, Κερά, σ' ἀρέσει

ἢ ὡς ἐδῶ νὰ μείνω;

βλέπω τὸν ὕπνο μήνυμα στὰ μάτια σου νὰ στέλλῃ,
μὴν τονε διώχνῃς· πιότερο τί τάχα νὰ σὲ μέλῃ

γιὰ μένα ἢ γιὰ κεῖνο;

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΡΦΕΣ

ΤΡΕΙΣ ἀδερφές, τριπλή χαρά,
τρεις ἀδερφές, τριπλὸ καμάρι,
κάποια καρδιά, ποῦ λαχταρᾷ,
σᾶς βάφτισε: ροδιᾶς κλωνάρι.

Κ' εἶπα τὴν πρώτη ἀνοιχτὸ
τριαντάφυλλο μ' ἑκατὸ φύλλα,
γιὰ κάθε φύλλο ξενυχτῶ
μ' ἀπόκρουφην ἀνατριχίλα.

Στὸ ἴδιο ἢ δεύτερη κλωνὶ
εἶνε μπουμπούκι διπλωμένο,
κάθε καρδιά γι' αὐτὸ πονεῖ
κ' ἐγὼ...ν' ἀνοιξῆ περιμένω.

Κ' ἢ πιὸ μικρὴ—τί νὰ γενῶ
μ' ὅσα ἢ καρδιά μου ἔχει πάθη;
ἢ πιὸ μικρὴ—πονῶ, πονῶ,
ἢ πιὸ μικρὴ ἦταν τ' ἀγκάδι!

ΔΥΟ ΛΑΜΠΑΔΕΣ

ΣΤΗΣ κορυφῆς τὸ ἐρημοκλήσι
πῶγει ἡ Θλιμμένη Παναγιὰ
μυστικὸν ὄρθρον θὰ σημάνω·
θὰ ψάλω, πρὶν ἡ αὐγὴ ροδίση,
σεμνὴν ἀγάπης λειτουργία
μὲ τὴν Ἀγάπη μου ἐδῶ πάνω.

Λαμπάδες δυὸ ἀνάφτει ἐκείνη
μ' ἀπόκοψην ἀποθυμιὰ
στὸ μαρμαρένιο μανουάλι.
— Ὅ,τι θὰ ποῦνε καὶ θὰ γίνῃ·
ἄς εἶναι τῆς Ζωῆς σου ἡ μιὰ
καὶ τῆς Ἀγάπης σου ἡ ἄλλη.

Στῆς κορυφῆς τὸ ἐρημοκλήσι
μὲ τὴν Καλὴ ξαναγυρνῶ
τὸ σήμαντρο γιὰ νὰ σημάνω·
θὰ ψάλω, πρὶν ὁ ἥλιος δύση,
ἀγάπης ἅγιο σπερνὸ
μὲ τὴν Ἀγάπη μου ἐδῶ πάνω.

Καὶ μπαίνει μὲ λαχτᾶρα ἐκείνη
καὶ μπαίνω θαρρευτὸς μαζί·
ποιό κερὶ τάχα ἀνάφτει ἀκόμα ;
Ὅπως τὸ εἶπαν καὶ θὰ γίνῃ :
ἀκόμα ἢ ἀγάπη μου θὰ ζῆ
κι ὅταν μὲ θάψουνε στὸ χῶμα.

ΕΛΕΓΕΙΑ

Ο ΚΙΣΣΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ κι ἄχαρος κισσός, τὸν πόνο του τρυγῶ
καὶ λέω καὶ μὲς στὰ στήθια μου ριζώνει
καὶ λέω κ' εἶμαι τὸ γάλασμα τὸ ραγισμένο ἐγὼ
ποῦ ὁ μαῦρος κι ἄχαρος κισσός τὸ περιζώνει.

Μυριόριξος μυριόκλωνος— ὁ πόνος ποῦ πονῶ,
στεῖρα ζωὴ βυζαίνει ἀπὸ τὸν τοῖχο
καὶ δὲν τοῦ παίρνει πνέοντας γλυκὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
ἕναν ἢ αὔρα ἢ στεναγμὸν ἢ γαρᾶς ἦχο.

Τοὺς δρόμους του ἀπόσωσε τὸ Φῶς τοὺς μακρυνούς,
ῶρα καὶ θᾶβγουνε τὰ νυχτοπούλια
καὶ ρόδα ἢ δύση ἀπλόχερα σκορπᾶ στους οὐρανούς
καὶ στῶν βουνῶν τὶς κορυφές σκορπάει ζεμπούλια.

Καὶ φτάνουν στὰ φυλλώματα τοῦ πένθιμου κισσοῦ
κοπαδιαστοὶ οἱ σπυργίτες νὰ κουρνιασουν
κι ἀπὸ τὴ μέθη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἡλίου τοῦ χρυσοῦ
μὲς σ' ἀτριζύμιστη ἀγκαλιὰ νὰ ξαποστάσουν.

Καὶ τὰ ξελαρυγγιάσματα σκορπίζουν τὰ στερνά,
τρελλά, ὡς ποῦ ὁ ὕπνος φτάνει καὶ τὰ πνίγει,
ἐνῶ ὡς τὶς ρίζες τοῦ κισσοῦ τὶς τρισβαθες περνᾶ
μιὰ ἀνατριχίλα ἀπ' τῆς ζωῆς τὴ μέθη ὀλίγη.

Φουντώνει ἡ νύχτα· κ' ἔρχονται τριγύρω μου μιὰ μιὰ.
κι ὅλες μαζί ἀπ' ἀλόργου ἀρμενισμένες
σκιῶν σκιᾶς οἱ ἀνάμνησες, στὴν ἄχαρή μου ἐρμιὰ
νὰ φέρουν ψεύτικια παρηγοριὰ οἱ θλιμμένες.

Μάταια! ζῆ ποτὲ ἡ ζωὴ μ' ἀνάμνησες ποῦ ζῆ,
ποῦ θὰ ξυπνήση καὶ μ' αὐτὲς θὰ γύρη,
ἐνῶ ὀλοτρόγυρα βροντᾶ ἡ μέθη ὅλη μαζί
ἀπ' τῆς ζωῆς, ποῦ ζῆ, τὸ πανηγύρι;

Ὁ μαῦρος κι ἄχαρος κισσός, τὸν πόνο του τρυγῶ
καὶ λέω καὶ μὲς στὰ στήθια μου ριζώνει
καὶ λέω κ' εἶμαι τὸ χάλασμα τὸ ραγισμένο ἐγὼ
ποῦ ὁ μαῦρος κι ἄχαρός κισσὸς τὸ περιζώνει.

ΤΟ ΑΠΟΒΡΟΧΟ

Τῆ νύχτ' ἀπόψε—ἡ θλίψη τῆς μ' ἀνάστησε ἡ τρανή,
τῆ θλίψη μας σὰ νά εἶχε μελετήση—
τῆ νύχτ' ἀπόψε ἀνοίξανε οἱ ἕβδομοι οὐρανοὶ
καὶ πόντισε νερὸ κατακλυσμὸς τῆ χτίση.

Στὰ σκοτεινὰ ἐξεγείλισαν τῶν θλίψεων οἱ πηγές
καὶ χύθησαν οἱ κρατημένοι οἱ θρῆνοι
κ' ἐλπίδα πιά δὲν ἔμεινε γιὰ νέες πάλι αὐγές
τῆ νύχτα, ποῦ εἶπες ἡ στερνὴ πῶς θά εἶχε μείνη.

Μὰ ἔδωκε καὶ ξημέρωσε ἡ ἀνέλπιστη ἡ αὐγὴ
καὶ στὴ δροσιὰ τοῦ ἀπόβροχου λουσμένη
σὰ θᾶμα νέο πεντοβολᾶ κι ἀναγαλλιάζ' ἡ γῆ,
ὄσ' ὁ χρυσὸς ὁ θρίαμβος τοῦ Ἥλιου προβαίνει.

Στὸ μυριοθορυβούμενο κ' ἠλιόβολο γιὰλὸ
οἱ ναῦτες τὰ πανιὰ τῶν πλοίων ἀνοίγουν
καὶ ἰδές! φαντάζουν τ' ἄρμενα στὸ κῦμα τὸ ψηλὸ
πῶς πρίμα καρτεροῦνε τὸν καιρὸ νὰ φύγουν.

Πῶς μᾶς πλανεύει τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας ξανὰ
σὰν νὰ ἦταν μιὰ φορὰ νὰ μᾶς γελάσῃ!
σὲ νέα ταξείδια μᾶς καλοῦν τὰ πλοῖα στὰ γαλανὰ
τὰ κύματα, ποῦ ὡς νὰ ἦπιαν φῶς κ' ἔχουν χορτάση.

Κι ἂν τὰ κρατοῦνε οἱ ἄγκυρες τ' ἄρμενα ἐκεῖ στὴ γῆς
κι ἂν τὰ τιμόνια στὴ στεριά βγαλμένα,
κρυφὴ λαχτάρα ἐπέρασε τὰ βάθη μιᾶς ψυχῆς
κι ἀνατριχιάζουν τὰ φτερὰ τὰ διπλωμένα.

Κ' ἦρθε κ' ἐστάθη ἡ μιὰ ψυχὴ σ' ἀπόψηλη κορφή
καὶ τίς ζυγὲς φτερούγες δοκιμάζει,
ξεχνόντας ποῦ τίς λάβωσε—ψυχὴ, πικρὴ ἀδερφή!
τ' ἀστροπελέκι τὸ παλιὸ καὶ τὸ χαλάζι.

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

ΒΑΘΕΙΑ ἄκραχτα μεσάνυχτα, τρισκότεινοι οὐρανοὶ
πάν' ἀπ' τὴν Πολιτεία τὴν κοιμισμένην
κι ἄξαφνα σέρνει τοῦ Κακοῦ τὸ Πνεῦμα μιὰ φωνή,
τρόμου φωνή—κι ὅλοι πετιοῦνται ἀλλαλιασμένοι.

«Ἐσβυσε ἡ ἄσβυστη φωτιά!» κι ὅλοι δρομοῦν φορὰ
τυφλοὶ μέσα στὴ νύχτα νὰ προφτάσουν,
ὄχι μ' ἐλπίδα πῶς μπορεῖ νᾶν ψεύτρα ἢ συμφορὰ
παρὰ νὰ δοῦν τὰ μάτια τους καὶ τὴ χορτάσουν.

Θαρρεῖς νεκροὶ κι ἀπάρησαν τὰ μνήματ' ἀραχνὰ
σύγκαιρα ὀρθοὶ γιὰ τὴ στερνὴ τὴν κρίση,
κι ἐνῶ οἱ ἀνέγνωμοι σπαροῦν μὲς σὲ κακὸ βραχνᾶ
μὴν τύχη τρέμουνε κανεὶς καὶ τοὺς ξυπνήση.

Μ' ἓνα πνιχτὸ μονόχρωτο ἀναφυλλητὸ σκυφτοὶ
πρὸς τῆς Ἑστίας τὸ Ναὸ τραβοῦνε
καὶ μπρὸς στὴν Πύλη διάπλατα τὴ γάλκινη ἀνοιχτὴ
ἓνα τὰ μύρια γίνονται μάτια νὰ ἰδοῦνε.

Καὶ βλέπουν: μὲ τῆς γνώριμης ἀρχαίας των ἀρετῆς
τὸ σχῆμα τ' ἀνωφέλευτο ντυμένες
στὸν προδομένο τὸ Βωμὸν ἐμπρὸς γονυπετεῖς
τις Ἑστιάδες τὶς σεμνές, μὰ κολασμένες.

Τὸ κρῖμα τους ἐστάθηκε μιὰ ἄβουλη ἀναμελιὰ
κι ἀραθυμιὰ—σὰν τῆς δικῆς μας νιότης!
μὰ ἡ Ἁγία ἡ Φωτιά, μιὰ πῶσβυσε, δὲν τὴν ἀνάβει πλιὰ
ἀνθρώπινο προσάναμμα ἢ πυροδότης.

Κι ὅσο κι ἂν μὲ τὶς φούγτες των σκορπίζουν σὰ μαλλιά
μὲ συντριβὴ καὶ μὲ ταπεινοσύνη,
τοῦ κάκου! στὴ γλιὰ χόβολη καὶ μὲς στὴ στάχτη πλιὰ
σπίδας ἰδέα οὐδ' ἔλπιση δὲν ἔχει μείνη.

Κ' εἶναι γραμμένη τοῦ χαμοῦ ἡ Πολιτεία· ἐχτὸς
ἂν πρὶ ὁ καινούργιος ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ
κάμη τὸ θᾶμα του ὁ οὐρανὸς καὶ στ' ἄωρα τῆς νυχτὸς
μακρόθυμος τὸν κεραυνό του κάτω στείλῃ.

Κι ἂν εἶν καὶ πέση ἀπάνω τους, ἄς πέση! ὅπως ζητᾶ
τὸ δίκιο κ' οἱ Παρθένες τὸ ζητοῦνε,
ποῦ ἰδοῦ τις, μὲ τὰ χέρια τους σὰ οὐράνια σηκωτὰ
καὶ τὴν ψυχὴ σὰ μάτια τους τὸν προσκαλοῦνε.

.
Τάχα τὸ θᾶμα ἄρ' ἔγινε;—πές μου το νὰ στὸ πῶ,
γνώμη ἄβουλη, γνώμη ἄδικη μιᾶς νιότης
σὰν τὴ δικιά μας, πῶσβυσεν ἔτσι χωρὶς σκοπὸ
κι ἀκόμα ζῆ καὶ ζένεται—μὲ τὸ σκοπὸ της!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

(*Jose Maria de Heredia*)

1

ΤΟΥ Κηφέως ἡ κόρη ζωντανή, ἀλλοίμονον, ἀκόμα
στο βράχο, στὰ μαυρόνησα, ἀνάμαλλη σπαράζει·
κ' ἐνῶ τρομάρας σύγκρουο βαθιὰ τὸ ἀναταράζει
δεμένο τὸ βασιλικὸ τοῦ κάκου στρέφει σῶμα.

Ἐμπόρα δέρνει ἀνήμερα τοῦ Ὀκεανοῦ τὸ στρῶμα,
στὰ κρουσταλλένια πόδια της πικρὸν ἀφρὸ ξεβράζει
καὶ μέσα ἐκείνη ἀπ' τὰ κλειστὰ ματόγλαδα κοιτάζει
ἀκούραστο νᾶνοιγοκλῆ τὸ γαλανό του στόμα.

Μὰ ξαφνικά, σὰν τὴ βροντὴ στὸν ἄφωτον αἰθέρα,
ἀκούει γλιμίντρισμα στεγνὸ νὰ ἀντιλαλάη ὡς πέρα
κι ἀνοίγει ὁ τρόμος διάπλατο τὸ ξαφνισμένο μάτι.

Βλέπει... μὲ πέταμα τρελλό, νά, ὁ Πήγασος σιμώνει
φέρει, ὀρθὸς στὰ πισινά, τοῦ Δία τὸ γυιὸ στήν πλάτη
κ' ἤσκιο γαλάζιο ὀλόμακρο στὴ θάλασσα ξαπλώνει.

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ κύματα, ποῦ κόφτουν ἀφρισμένα
τὸ πέταμά του, ὁ νικητὴς τῆς Μέδουσας προβαίνει·
κ' ἐνῶ τὸ αἷμα, ἰδρὸς ζεστός, ἀπ' τὸ κορμί του βγαίνει
παίρνει τὴν ξανθομάλλινη στήν ἀγκαλιὰ παρθένα.

Στὸ ἀδέρφι τοῦ Χρυσάορος ἐπάνω, ποῦ ὠργισμένα
στὸ κῦμα κρούει τὶς ὀπλές καὶ μὲ ἀφρὸ τοὺς ραίνει,
βάζει τὴν Κόρη, ποῦ γλυκὰ τὸν σφίγγει χλωμιασμένη
σὲ στήθη ἀπὸ τὰ κλάῦματα ἀκόμα φουσκωμένα.

Τὸν σφίγγει κ' ἡ ἀφροδροσιὰ τοὺς δυὸ μαζί σκεπάζει,
δειλὰ ἐκείνη στὸ ἄλογο πιὸ ἐπάνω τ' ἀνεβάζει
τὰ ὠραῖα τῆς πόδια ποῦ φιλᾷ ἓνα φευγᾶτο κῦμα.

Μὰ ὁ Πήγασος, ποῦ ἐπανωτὰ φτερνίζει τὰ πλευρά του,
ψηλά, στοῦ Ἥρωος τὴ φωνὴ πετόντας, μ' ἓνα βῆμα
χτυπᾷ στὸν ἔντρομο οὐρανὸ τὰ φλογερὰ φτερά του.

ΣΙΓΑ πετόντας τὸ ἄλογο τὸ φτερωτὸ ἀπὸ πέρα
 μὲ τάνοιχτὰ ρωθούνια του ἀέρα φυσᾷ πᾶχνίζει
 μὲ μιὰ τοὺς φέρνει τοῦ φτεροῦ τρεμούλα πάνεμιζει
 μὲς στὴ γαλάζια τὴ νυχτιὰ μὲς στὸ ξανθὸν αἰθέρα.

Πετοῦν· κι ἀφήνουν πίσω τους τῆς Ἀφρικῆς τὴν ξέρα·
 νὰ γ' ἢ Ἀσία... μιὰ ἔρημος... ὁ Λίβανος καπνίζει
 στεφανωμένος καταχνιά, καὶ πέρα ἐκεῖ ἀφρίζει
 λευκὸ τὸ μνήμα πῶκουσε τὴν Ἑλλη μιὰν ἡμέρα.

Σὰ δυὸ θεόρατα πανιὰ ὁ ἄνεμος φουσκώνει
 τὶς δυὸ φτεροῦγες, ποῦ πετοῦν ἀπ' ἄστρο σὲ ἀστέρι,
 κάνοντας κούνια ὀλόθερμη στ' ἀγκαλιασμένο ταῖρι.

Καὶ κεῖ ψηλὰ ποῦ ὁ ἥσκιος των σειστὸς περνᾷ κι ἀπλώνει
 στὸν Ὑδρογόο ἀνάμεσα καὶ στὸν Κριὸ θωροῦνε
 τὰ δυὸ τους ἄστρα κρεμαστὰ νᾶσπροφεγγοβολοῦνε.

ΚΑΡΔΙΑΣ ΕΡΕΙΠΙΑ

(Fr. Corfée)

ΗΣΟΥΝ, καρδιά μου, μιὰ φορὰ Ρωμαϊκὸ παλάτι
ἀπὸ γρανίτες διαλεχτοὺς μάρμαρα δουλεμένα·
μά ἤρθαν τὰ πάθη, σὰ φυλὴ βαρβαρικὴ ποῦ ἐκράτει
φωτιὰ κι ἀξίνα, γαλασμό, σὲ χέρια ἀφωρεσμένα.

Ἐρείπια τότε κ' ἐρημιὰ! καμμιὰ φωνὴ διαβάτη
μόνου κοράκια κι ὄχεντρες· χωρὶς λουλούδι ἕνα
κάμπους καὶ δρόμους κρύψανε τὰγκάθια καὶ οἱ βάτοι
καὶ σκόρπια μάρμαρα παντοῦ θὲ νᾶβλεπες σπασμένα.

Νύχτες περνοῦσαν ἀναστρες, ἀνήλια μεσημέρια
καὶ στὰ χαλάσματά μου ἐμπρὸς μὲ σταυρωμένα χέρια
ἐξοῦσα χρόνια μοναχός, βαριὰ σὰν τὸ μολύβι.

Μὰ τέλος μπρόβαλες, ἀγνή σὰν τῆς αὐγῆς τὴ δρόσο
καὶ τὸ γλυκό μας ἔρωτα, τῶν δυό, γιὰ νὰ σπιτώσω
ἀπ' τὰ συντρίμια παλατιοῦ χτίζω μικρὸ καλύβι!

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

(Fr. Corré)

Η ΠΛΗΞΙΣ ἢ ἀχόρταγη, παιδὶ τῆς θλίψεως νόθο,
μὲς στὴν καρδιά μου ἐθρόνιασε γιὰ πάντα σὰ δεσπότης·
θέρμη στὰ χρόνια τὰ χρυσὰ τῆς ἀδικίης μου νιότης
οὐδ' ὄσπην ἔχουν τὰ στερνὰ τὰ γερατειὰ δὲ νοιώθω.

Μάρτυρας τὰ σβυσμένα μου τὰ μάτια κ' ἢ ὠχρότης
καὶ ἢ καρδιά ποῦ ἔρωτα δὲν ἔχει πιά οὐδὲ πόθο·
ἔξρω τὸ μαῦρο ριζικὸ ποῦ μόνος μοιροζλώθω
γιὰ νὰ περνῶ, σὰν ἔρημο ποῦ δὲν θὰ κόψω ἀνθό της.

Κι ὁμως μὲ αὔρες γλιαρὲς σὰν πνέει τὸ καλοκαῖρι
κάπου τῆς νιότης μου θαρρῶ πῶς μοῦ φυσάει τὰ γέρι
καὶ πῶς μὲ ραίνει ὁ ἔρωτας μὲ τὰ ροδόφυλλά του.

Τοῦ κάκου! ἢ μαύρη μου ἢ χαρὰ δὲν ἔρχετ' ἀπ' τὰ ξένα
κ' ἢ ἐλπίδα διαβατάριχο εἶναι πουλὶ γιὰ μένα,
ποῦ ἔνα μνηῆμα θᾶπαιρνε νὰ χτίση τὴ φωλιά του.

Γ Κ Α Ι Τ Ε

Ἐλεγείο γιὰ τὴν εὐγενικιά γυναικα τοῦ Ἀσάναγα.

(Ἀπὸ τὸ Μορλιανό)

Τ' εἶν' ποῦ ἀσπρίζει γάτω ἐκεῖ στὰ γήλωρὰ δάση;
Νᾶναι τάχα χιόνι αὐτό; ἢ νᾶναι κύκνοι;
Χιόνια νᾶτανε, θὲ νά εἶχαν πάλι λυώση,
κύκνοι νᾶτανε, θὲ νά ἤθελαν πετάξῃ.
Χιόνι δὲν εἶναι, δὲν εἶναι κι οὔτε κύκνοι,
εἶναι τοῦ Ἀσάναγα οἱ ἄσπρες οἱ τέντες
κι αὐτὸς κοιίεται στὰ ροῦγα λαβωμένος.
Ἦρθαν νὰ τὸν δοῦν ἢ μάννα κ' ἢ ἀδερφή του·
ντροπαλὴ ἢ γυναικα του ντηριέται νᾶρθῃ.

Κι ὅταν ἔδωσε κ' ἔγιαναν οἱ πληγές του,
στὴν πιστὴ γυναικα του μηνάει νὰ ποῦνε:
«Μὴ με καρτερᾶς πὰ μήτε στὸ Παλάτι,
στὸ Παλάτι μου καὶ μήτε στοὺς δικούς μου.»

Τᾶκουσε ἢ πιστὴ τὰ σκληρὰ τοῦτα λόγια,
ἀποσβολώθηκε καὶ σπᾶραξ' ἢ καρδιά της·
ἀκούει πατήματα στὴν πόρτα ἐμπρὸς ἀλόγου

καὶ λογιᾶζει ὁ Ἄσαν ὁ ἄντρας τῆς πῶς ἦρθε·
στοὺς πυροὺς πετᾶ γιὰ νὰ ριχτῆ μπροστὰ του,
τρέχουν πίσω τῆς οἱ δυὸ καλῆς τῆς κόρες
τῆς φωνάζουνε καὶ δάκρυα πιζρὰ γύνουν·
«Δὲν εἶναι τοῦ Ἄσαν τοῦ ἀφέντη μας ὁ μαῦρος,
ὁ Πιντόροβιτς εἶν' ὁ ἀδερφός σου ποῦ ἦρθε.»

Πίσω τοῦ Ἄσαν γυρίζει ἡ γυναικούλα,
πέφτει στὸ λαιμὸ ἢ δόλια τοῦ ἀδερφοῦ τῆς·
«Δὲ ντροπή, ἀδερφέ, ντροπή τῆς ἀδερφῆς σου
ποῦ μ' ἀπόδιωξε πέντε παιδιῶνε μάννα!»

Λόγο ὁ ἀδερφός καὶ σέρνει ἀπὸ τὸν κόλφο
μὲς σὲ κοραμουζὶ μετὰξί τυλιγμένο
συνθεμένο τὸ χαρτὶ τοῦ χωρισμοῦ των,
ὅτι : νὰ γυρνᾶ στῆς μάννας τῆς τὸ σπίτι
νᾶν' εἰλεύτερη νὰ πάρῃ ἄλλον ἄντρα.

Βλέπει τὸ πιζρὸ χωρισογάρι ἐκείνη
καὶ φιλάει τὰ δυὸ τὰγόρια τῆς στὰ μάτια,
τὶς δυὸ κόρες τῆς στὰ μάγουλα φιλάει·
μ' ἀπ' τὸ βυζανιάρικο μέσα στὴν κούνια
ἄγ, δὲν μπόραγε ἡ πιζρὴ νὰ ξεκολλήσῃ.

Μὰ τὴν ξεκολλάει ὁ ἀψὺς ὁ ἀδερφός της
καὶ σπουδαγτικὰ τὴν παίρνει ἐπάνω στὸ ἄτι
κ' ἔτσι βιάζεται μὲ τὴ φτωχιά γυναῖκα
ἴσα στὸ ψηλὸ τὸ πατρικό του σπίτι.

Λίγος πέρασε καιρός, κᾶν ἑπτὰ μέρες,
λίγος, μὰ ἔσωνε· πολλοὶ τρανοὶ ἀρχόντοι
τὴν κερὰ ζητοῦν, στὴ λύπη τῆς χηρειᾶς της,
τὴν κερὰ ζητοῦν, γυναῖκα νὰ τὴν κάμουν
κι ὁ τρανύτερος εἶναι ὁ κατῆς τοῦ Ἰμόσκη.

Κλαίγεται ἡ κερὰ καὶ λέει τοῦ ἀδερφοῦ της :
« Ἔτσι νὰ χαρῆς τὴ ζωὴ σου σ' ἐξορκίζω
μὴ με δίνης πιά γυναῖκα σ' ἄλλον ἄντρα,
μὴ ξανανταμώσουμε μὲ τὰ γλυκά μου
τὰ φτωχὰ παιδιὰ καὶ ραγιστῆ ἡ καρδιά μου. »

Μὰ τὰ λόγια της δὲ γράφει ὁ ἀδερφός της,
θέλει τὸν κατῆ τοῦ Ἰμόσκη νὰ τὴ δώση
καὶ ξανὰ ἡ καλὴ παρακαλεῖ καὶ λέει :
« Στείλε, ἀδερφέ, ἓνα κᾶν στείλε φύλλο
μὲ τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ τὸν κατῆ τοῦ Ἰμόσκη :
Φιλικά σὲ χαιρετᾶ ἡ νέα ἡ χήρα

καὶ μιὰ χάρη ταπεινὰ θὰ σοῦ ζητήσῃ·
σὰ σὲ προβοδήσουνε σὲ μᾶς οἱ σκλάβοι,
ἓνα βέλο νὰ μοῦ φέρῃς ὡς τὰ πόδια
γιὰ νὰ σκεπαστῶ μπρὸς ἅπ' τοῦ Ἄσαν τὸ σπίτι
καὶ νὰ μὴν τὰ δῶ τὰ μαῦρα τὰ ὀρφανά μου. >

Πῆρεν ὁ κατῆς δὲν πῆρε αὐτὸ τὸ γράμμα
καὶ τοὺς σκλάβους τοῦ ὄλου εὐθύς μαζεύει
καὶ ξεκίνησε τὸ δρόμο γιὰ τῆς νύφης,
φέροντας μαζί τὸ βέλο ποῦ ζητοῦσε.
Φτάνει μὲ χαρὲς στὸ σπίτι τῆς ἀρχόντως,
μὲ χαρὲς μαζί τῆς ξεκινάει ἅπ' τὸ σπίτι.
Μὰ ὅταν σίμωσαν στοῦ Ἄσαν τὸ παλάτι,
εἶδαν τὰ παιδιὰ τῆ μάνα τους ἄπο πάνω
καὶ τῆς κρᾶζουνε· «Ἐλα στὸ σπίτι πίσω,
ἔλα τὸ βραδὺ νὰ φᾶς ψωμί μαζί μας!»
Θλιβερὰ γριζᾶ τὰ λόγια τους ἡ μάνα
κ' ἔτσι γύρισε καὶ λέει τοῦ ἀρχοντά της·
«Ἄφρις νὰ σταθοῦν ἡ συνοδεία καὶ τᾶτια
λίγο νὰ σταθοῦν στὴν πόρτα τῶν παιδιῶ μου
καὶ χαρίσματα νὰ κάμω στὰ μικρά μου.»

Κ' ἔτσι σταματοῦν στὴν πόρτα τῶν παιδιῶ της
καὶ χαρίσματα χαρίζει στὰ φτωχά της·

χρυσοκέντητα στάγθρια της στιβάλια
καὶ φορέματα μακριὰ χρυσὰ στὶς κόρες
καὶ στὸ βρέφος της, τὰ βόηθο μὲς στὴν κούνια,
ἄλλο φόρεμα γιὰ ὅταν θὰ μεγαλώση.

Τᾶβλεπε ὁ Ἄσαν παράμερα ὁ πατέρας,
πολὺ βούρκωσε καὶ κράζει τῶν παιδιῶ του:
«Πίσω ἐλάτ' ἐδῶ, γλυκὰ φτωγὰ παιδιά μου,
κ' ἔγινε ἡ καρδιὰ τῆς μάννας σας ἀτσάλι,
κλείδωσε σφιγτὰ καὶ πὰ δὲ νοιώθει σπλάγνος.»

Τᾶκουσεν αὐτὰ τοῦ Ἄσαν ἀγᾶ ἡ γυναῖκα,
πέφτει κατὰ γῆς γλωμὴ, βροντᾶ στὸ χῶμα
κ' ἡ ψυχὴ πετᾶ μὲς ἀπ' τὰ μαῦρα στήθια
ὅταν τὰ παιδιά της εἶδε νὰ τὴ φεύγουν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ

Ερίνος και Ψυχὴ	Σελ.	7
Ροδόπη	»	8
Σαλώμη	»	9
Ἔρως και Ψυχὴ	»	10
Ἕπνου δάκρυα	»	11
Ἐρμζίνη	»	12
Τὰ ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλου	»	13
Ἀπάμη ἢ Βαρτάκου	»	14
Ἕπνου γέλια	»	15
Φλώρα μιράμπιλις	»	16
Ὁ ὄρθρος τῶν ψυχῶν	»	17
Τὸ μελτέμι	»	18
Ἡ Ζουγραε	»	19
Σαπῶ	»	20
Κοσμογαλασιὰ	»	21
Μαζαβρῶ	»	22
Συνέφου δάκρυ	»	23
Τὰ χελιδόνια	»	24
Child Harold	»	25
Ἀντέρωτες	»	26

Πανικός	Σελ. 27
Ἡ Σφίγγα	» 28

ΤΕΤΡΑΚΟΤΤΕΣ

Δικό μου φῶς	» 31
Τρελλή χαρά	» 32
Στερνὸ φύλλο	» 33
Τὸ ὠραῖο νησι	» 34
Πάθος	» 35
Χωρισμὸς	» 36
Λαχτάρα	» 37
Ὅνειρο γυρισμοῦ	» 38
Ἀγάπη	» 39
Ἦπνος	» 40
Θάνατος	» 41

INTERMEDIA

Στὸν ἥσυχιο τῆς καρδιᾶς (I—V)	» 45
Ἀπὸ τὸν ἕπνο τὸ βαρὺ	» 50
Γιατί ἡ χαρά	» 51
Σωριάζονται τὰ φύλλα	» 52
Μὰ οὐδὲ τύσημοκούδονα	» 53
Στὴν κουπαστή σου	» 54
Στοὺς ὄχτους	» 55
Στὸ ψηλὸ τὸν πύργο	» 56

Γιά νά ξοφλήσω	Σελ.	57
Μές στό μενεξεδένιον ούρανò	»	58
Ἡ γνώση πλημμυράει	»	59
Μάθε τὸν πόνο τὸ γερό	»	60
Τὸ πλοῖο θαλασσοδέρνεται	»	61
Καίει ὁ ἥλιος (I—II)	»	62
Τὰ φιλιὰ σου	»	64
Καλοφοράει τὰ ξόμπλια της	»	65

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Δικαιοσύνη	»	69
Ὁ Νυμφίος	»	71
Συναποθανούμενοι	»	73
Στὴ δύση τῆς γενεᾶς	»	75
Ὡρα θλίψεως	»	77

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΦΡΥΔΗΣ

Ὁ Τρύφων καὶ ἡ Χρυσόφρυδη	Σελ.	81
Ὁ πραγματευτής	»	84
Σάτιρα	»	88
Οἱ Ὡρες	»	92
Σάν παραμύθι	»	94
Τρεῖς ἀδερφές	»	96
Δυὸ λαμπάδες	»	97

ΕΛΕΓΓΙΑ

Ὁ κισσός	Σελ. 101
Τὸ ἀπόβροχο	103
Ἑστιάδες	105

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

J. M. de Héredia : Ἀνδρομέδα (I III)	111
Fr. Corré : Καρδιάς Ἑρείκια	114
» » : Ἀπελπισία	115
Γζαίτε : Ἐλεγείο γὰ τὴν εὐγενικὰ γυναῖκα τοῦ Ἀσάναγα	116

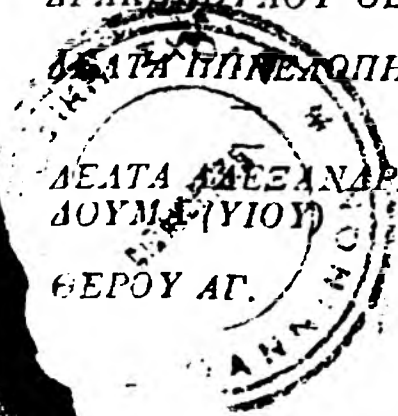

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΞΕΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ΑΝΝΙΝΟΥ ΜΠ	Ἀττικά ἡμέραι (διηγήματα καὶ εὐθυμογραφήματα)..... Δρ.	5.—
—	Ζητείται ὑπέρτης (κωμῳδία μονόπρακτος).....	1.—
ΒΑΒΕΑ Ν.	Τὸ Πέραν μας (πρωτότυπον κοινωνικὸν ἔργον ἀπὸ τὰ παρασκήνια τῆς ζωῆς)	5.—
ΒΛΑΧΟΥ ΑΓΓ.	Ἀνάλεκτα (κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις 2 τόμ.).....	8.—
—	Τραγούδια τοῦ Heine ἔμμετ. μετὰφρ.	
ΒΡΑΤΣΛΑΝΟΥ Μ.	Τὰ κατὰ τὸν Θεοῦ ἱστορικὴ καὶ πολιτικὴ μυθογραφία.....	7.—
ΒΙΖΥΗΝΟΥ Γ.	Ποῖος ἦτο ὁ φοιτῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου.	5.—
ΒΟΓΑΣΛΗ Δ.	Ἐκλεκτὰ χριστουγεννιάτικα καὶ πρωτοχρονιάτικα διηγήματα (ἐκ τοῦ Γαλλ., Γερμαν. καὶ Ρωσικοῦ)....	2.50
ΓΡΥΠΑΡΗ Ν. Ι.	Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακόττες.....	5.—
ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι.	Ὁ Λυχνοστάτης (κωμῳδία) μονόπρακτος.....	1.—
ΔΡΟΣΙΝΗ Γ.	Φωτερὰ Σκοτάδια (ποιήματα).....	5.—
—	Κλειστὰ Βλέφαρα (ποιήματα).....	5.—
—	Ἀμαυλλίς (διήγημα).....	5.—
—	Ἀγροτικαὶ ἐπιστολαί.....	5.—
—	Ὁ Μπαρμπαδῆμος. Διηγήσεις ἀγωνιστοῦ. Εἰκόνες Μπισκίνη.....	6.—
ΔΑΦΝΗ ΣΤΕΦΑΝ.	Τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.....	5.—
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Π.	Ἡ Σιδηρὰ Διαθήκη (Κοινωνικὴ Φυσιολογία).....	6.—
ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΙΟΥΛΙΑΣ	Στὴν Κοζάνη (διηγήματα).....	5.—
—	Ὅλοι μαζί.....	3.50
—	Ὁ Βάτραχος πὸν βαριέται.....	1.40
ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΘΕΩΝΗΣ	Ἑλληνικὰ ποιήματα, κατάλληλα γι' ἀπογγελία.	
ΔΕΛΤΑ ΠΑΡΕΛΤΟΠΗΣ	Τὸν Καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου τόμ. 2	
—	Γιὰ τὴν Πατρίδα	
—	Παραμῦθι χωρὶς ὄνομα.	
ΔΕΛΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ	Μῦθοι καὶ θρύλοι.....	6.—
ΔΟΥΜΕ (ΥΙΟΥ)	Ἡ Κυρία μετὰς Καμελίας (μυθιστόρημα).....	5.—
ΘΕΡΟΥ ΑΓ.	Δημοτικὰ τραγούδια (ἐκλογή).....	3.—

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΡΟΜΗΛΑ Γ.	Τὸ τελευταῖο βράδυ.....	5.—
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Μ.	Ἑλληνικὴ Μυθολογία.....	5.—
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ	Θρύλοι καὶ παραδόσεις μετὰ πολ-	
ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ	λῶν καλλιτεχν. εἰκόνων.....	3.—
ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ	Γκρατσιέλλα	
ΛΙΔΩΡΙΚΗ Μ.	Κοντὰ στῆ φωτιά(δρᾶμα μονόπρακτον).	1.—
ΛΥΚΟΥΔΗ ΕΜΜΑΝ.	Διηγήματα.....	6.—
—	Τὸ Σπητάκι τοῦ γιαλοῦ (Διήγημα)...	5.—
ΜΑΛΑΚΑΣΗ Μ.	Ἄσφδελοὶ (ποιήματα).....	5.—
ΜΑΡΗ Μ.	Τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας (κωμωδ. μόνο-	
ΜΩΡΑΪΤΙΔΗ Α.	Διηγήματα τόμ. Α'.....	6.—
—	πρακτος).....	1.—
ΝΟΡΔΑΟΥ Μ.	Τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη.....	4.—
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΘΩΝ	Ἱστορικὸν ἐράνισμα ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι	
—	τοῦ θανάτου του.....	4.—
ΠΑΛΑΜΑ Κ.	Τὰ παράκαιρα (ποιήματα).....	5.—
—	Διηγήματα.....	5.—
ΝΤΟΣΤΟΓΕΦΣΚΗ Φ.	Τὸ "Ἐγκλημα καὶ ἡ τιμωρία (εἰς δύο	
—	τόμους).....	6.—
ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ—	Τὰ χελιδόνια (ποιήματα γιὰ παιδιὰ το-	
ΛΑΜΠΕΛΕΤ	νισμένα).....	10.—
ΠΟΛΕΜΗ Ι.	Σπασμένα μάρμαρα (ποιήματα).....	6.—
—	Λύρα (Ἀνθολογία τῆς νεωτέρας ἑλλ.	
—	ποιήσεως).....	6.—
—	Ἡ Γυναῖκα (κωμωδία μονόπρακτος)..	1.—
—	Ἑλληνικὰ (ποιήματα).....	3.—
ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Α.	Ἡ Φαῖδρα.....	4.—
—	Φάουστ τοῦ Γκαίτε(μετὰ πολλῶν εἰκόνων)	
—	Ποιήματα.....	5.—
ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ	Quo Vadis (μυθιστόρημα).....	4.—
ΣΤΡΑΤΗΓΗ Γ.	Τραγούδια τοῦ νησιοῦ.....	5.—
ΤΑΝΑΓΡΑ ΑΓΓ.	Οἱ σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου(διήγημα)...	5.—
—	Μακεδονικαὶ Ραψωδίαὶ.....	3.50
—	Ἡ Μεγαλόχαρη (διήγημα).....	3.50
—	Ἄγγελος ἐξολοθρευτῆς (πολεμ. διηγή-	
—	ματα 1912-13).....	5.—
—	Μαῦρες Πεταλοῦδες.....	5.—
ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ Γ.	Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρέγκας (μονόπρακ.)...	1.—
—	Γυναῖκες τοῦ Βυζαντίου.....	5.—
ΦΕΓΙΕ ΟΚΤΑΒ.	Ἱστορία ἐνὸς πτωχοῦ νέου.....	5.—
ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ Κ.	Φθινόπωρο (μυθιστόρημα).....	5.—
—	Τραγούδια τῆς Ἑρημιᾶς.....	3.50
—	Τὰ Ἐλεγεία καὶ τὰ Εἰδύλλια (ποιή-	
—	ματα).....	3.50
—	Ἄπλοῖ Τρόποι (ποιήματα)	5.—

ΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ

ΥΠΟ ΤΥΠΩΣΙΝ

ΛΝΙΝΟΥ Χ.	'Εδῶ κ' ἐκεῖ (διηγήματα καὶ εὐθυμογραφήματα).
ΕΡΝ. ΣΑΙΝ-ΠΙΕΡ	Παῦλος καὶ Βιργινία (μυθιστόρημα μετὰ πολλῶν εἰκόνων).
ΡΟΣΙΝΗ Γ.	Τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης (διήγημα).
—	Διηγήματα τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς πύλεως.
—	'Αναμνήσεις καὶ ἐντυπώσεις.
—	Σταλακτίται (ποιήματα).
—	Εἰδύλλια >
—	'Αμάραντα >
—	Γαλήνη >
ΠΟΛΕΜΗ Ι.	Χειμώνανθοι (ποιήματα).
—	Κεϊμήλια — 'Εξωτικά (ποιήματα).
—	Τὸ Παλιὸ Βιολί >
—	Στῆ Χώρα τῶν παραμυθιῶν: Τὸ στοίχημα.
—	— Τὸ Μαγεμένο ποτήρι (ἔμμετρα δράματα).
—	Προσωπίδες: Τὸ Εἰκόρισμα. — Γελίμεο. —
	'Η Γυναῖκα. — Φρόνη. — Βιὰ νύχτα με
	φεγγάρι (ἔμμετρα δράματα).
ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Α.	'Ο Ρήγας (τραγωδία εἰς πράξεις πέντε).
ΟΥΖΙΕ	'Η τυχοδιώκτρια (δράμα) μετ. 'Αγγ. Βλάχου.
ΔΕΓΚΟΥΒΕ	Μήδεια (δράμα) μετὰ φρασῆς 'Αγγ. Βλάχου.
ΔΕΣΙΓΓ	Νάθαν ὁ σοφὸς (δράμα) μετὰ φρ. 'Αγγ. Βλάχου.
ΜΟΛΙΕΡΟΥ	'Ερωτικοὶ θυμοὶ (κωμ.) > > >
—	Μισάνθρωπος > > >
ΡΑΚΙΝΑ	Βρετανικὸς (δράμα) > > >
ΣΧΙΛΛΕΡ	Δὸν Κάρλοσ > > >

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

(ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ)

ΟΝΟΜΙΑΟΥ Δ. Η.	'Ο Πόντος καὶ τὰ δίκαια τοῦ ἐν αὐτῷ	
	'Ελληνισμοῦ.....	Δρ. 6.—
ΤΟΓΙΑΝΝΗ Μ.	'Η Ἑλληνικότης τῶν Νομῶν Πρού-	
	σης καὶ Σμύρνης.....	4.—
Υ Σ.	'Η Θράκη καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἐν αὐτῇ	
	'Ελληνικοῦ στοιχείου τόμ. Α'....	6.—
ΠΟΥΛΟΥ Α.	'Ο ὑπόδουλος Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀ-	
	σιατικῆς Ἑλλάδος ἐθνικῶς καὶ	
	γλωσσικῶς ἐξεταζόμενος.....	4.—
ΜΟΥ ΣΤ.	'Η Δυτικὴ Θράκη καὶ οἱ Βούλγαροι	
Υ Κ.	'Ο Ἑλληνισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ	
	τὸν Μεσαίωνα.....	4.—
	Αἱ Ἑλληνικαὶ Παροικίαι ἀνὰ τὸν	
	κόσμον.....	5.—
Γ.	Χριστιανικὰ μνημεῖα τῆς μικρᾶς Ἀσίας	
	(μετὰ πολλῶν εἰκόνων).....	5.—

πὲρ ἀπέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν ἐξόδων εἰς τὸν

ἐμβάζοντα **ΤΗΝ ΑΞΙΑΝ ΤΩΝ**

